

Ἀριθ. 14 [Ἀριθ. νέος 6]
Συνεδρίασις τῆς 31^{ης} 1-47

Σήμερα τὴν 31^{ην} Ιανουαρίου 1947 ἡμέραν Παρασκευὴν
καὶ ἄρα 3 μ.μ. ἀνεβρόντων τῶν φοιτητῶν ἀπάντων τῶν ἐκτὸς
τῆς Θεολ. Σχολῆς ἐν τῇ ἐκτ. ἀνδ. 34 αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου
ἐπὶ τὴν προεδρίαν τοῦ καληγητοῦ τῆς Γερ. ἑκκλ. Γερμανίας
κ. Γερ. Κοιδοῦρη ἐς τοιαύτην γραμματογραφικὴν παραβόαν,
ὅτι κ. Καληγητὸς ἀνομοιοῖ ὅτι διὰ ἀναγκαστὴν καὶ ἐκ ὑποθέσεως
ἐν τῇ σημερινῇ γραμμ. παραβόῃ τὸ γραμματογραφικὸν τοῦ ἐκκλ.
φοίτου φοιτητοῦ κ. Αἰσίου Τηροτογραφικοῦ ἐπὶ τὸν ῥυθμὸν
«ὁ ἑπὶ Ἰγνατίου καὶ τῆς ἐκείνου πρὸς τὴν ἐκκλ. ἐκείνου
τῆς Ἀσίας». Μετ' οὗ ὑποδείκνυται ὑπὸ τοῦ κ. Καληγητοῦ τοῦ
κ. Αἰσίου ἀναγκαστὴς ὁ ῥυθμὸς τὸ γραμματογραφικὸν τοῦ.
Ἡ ἀναγκαστὴς τοῦ γραμματογραφικοῦ διαμορφώσεται καὶ περατωθεῖσα
ἐν τῇ γραμματ. «ἐκείνου τοῦ Ἰγνατίου πρὸς τοὺς τοῦ ἐκκλ.
ἐκείνου τῆς Ἀσίας» τοῦ κ. Καληγητοῦ παρατηρήσας ὅτι
θεωρεῖται περικεῖν ἢ περαιτέρω ἀναγκαστὴς τοῦ γραμματογραφικοῦ,
ὡς ἀνεκτικὸς ῥυθμὸς τοῦ γραμματογραφικοῦ τοῦ κ. Αἰσίου
Τηροτογραφικοῦ. Τὸ αὐτὸ παρατηρήσας καὶ οἱ ἄλλοι φοιτηταί.
Ὁ κ. Καληγητὸς ὅπως δεῖται, ὅτι πλεονέκτημα καὶ ἐπικύχληται
ἐς τὸ γραμματογραφικὸν ὁ κ. Αἰσίου εἶναι τὸ διὰ διευκρινεῖται
ἐρωτηματολόγιον ἢ καὶ «ποία ἡ ἐκείνου πρὸς τοὺς
ἐκείνου τῆς Ἀσίας;». Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Καληγητὸς ἐπεὶ καὶ
τὴν προδοχὴν τῶν φοιτητῶν ἐπὶ τοῦ διαιρέτου ὅπως ἐμπόημα
αποδοχῶν, ἵνα ἀπαιτηθῶνται ἐς τὸ ἐπὶ τῶν Προσέσεων
προβαλλόμενον ἐρωτήματα τῆς ὑπάρξεως διαφόρων ἐκκλ. παρ.
ἐκείνων ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀπ' ἐνός καὶ ἐν τῇ Δύσει ἐκ.
ῥωθεν. Καὶ ἡ μέγιστος ἐπὶ τοῦ Ἰγνατίου εἶναι προϋποθέσεις
διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Τελευταίαι παρατηρήσεις. Ο κ. Καλντζής καὶ ὁ κ. Συμεωνίδης
ὡς πρὸς τὸ διαγρᾶμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ, διαφώνησεν ὅπως ὡς πρὸς
τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος ἐπρεπε ὁ γοιτῆρος
Ἰβάνης νὰ ἐγγείη πάλιν καὶ ἀρέτους ἢ ἐμμέτους εἰδήσεις περὶ
τῶν ἐγείσεων καὶ Ἰγνατίου πρὸς μίαν εἰσόδον τῶν εὐρηστικῶν
τῆς Ἀσίας, τὸ δὲ δεύτερον μέρος ἐπρεπε ν' ἀποσπῇ τοὶ συγγραφεῖ-
σιν τοῦ πρῶτου. Ὑπερβὸν ὁ κ. Ἰβάνης εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν
τοῦ παραρτήματος. Πρέπει νὰ τὸ ὁμοιοῦμεν αὐτῷ προδίδει ὁ κ.
Καλντζής, διότι « ἡ ἀρτιὰ ἐκτελεσθῆναι πᾶσι ». Ἐπὶ τοῦ κ.
Καλντζή παρατηρήσας ἀσχετοὺς τίτας γράβει ὡς « ἐπιταγέως
ὁμοιοῦν » ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ « ἀπερὶ τῆς ὁμοιοῦν ». « ἐν τῇ ἑξο-
μῇ συμφορῇ (πρὸς τὸν) » « ἀσχετοῦ ἐκτελεσθῆναι » ἀπὸ τοῦ
ὁμοῦ « ἐκτελεσθῆναι ἐκτελεσθῆναι » καὶ τίτας ἄλλας. Τὸ δὲ συγγραφεῖ-
σιν « οὐδὲν » τοῖς κ. Καλντζή, διότι νὰ εἶναι αὐτοῖς
ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως. Ἐπὶ τοῦ κ. Καλντζή παρατηρήσας, οἱ
παραρτῆται ὑποδείξας τοῦ καὶ εὐδαίμων δὲ χρησιμοποιοῦν οἱ ἔργα
τοῖς κ. Καλντζή γοιτῆρος γοιτῆρος καὶ παραρτῆται καὶ ἑξομῇ,
ὡς μὲν καὶ τὰ παραρτῆται. Καὶ ὑπερβὸν ἐν εὐδαίμων
καὶ αὐτῶν ὁ κ. Καλντζής εἰς τοὺς γοιτῆρας οἱ τὸ « ἐκτελεσθῆναι »
εἰς μίαν μέγαν περιφάνειαν σημαντικὴν ἔχον. Τοῦτο δὲ
δυσχερὲς νὰ διαφύκῃ εἰς παραρτῆται ἢ εἰς πρὸς τὸν μέρος.
Ἀποφασιστικῶς παρατηρήσας ὁ γοιτῆρος κ. Σαφοδῆς, οἱ οἱ αὐτοὶ ἐν
τῶν κειμένων ἐξημερῆσαι γράβει ἔτι περὶ καὶ δὲν παρ-
εἶναι μετὰ γοιτῆρος ἐν τῷ ὑπο κρῖον προϋπολογισμῷ, ὅπερ οὐκ
ἐξαρτημένον παρὰ τοῦ ἀναγνώστη καὶ τοῦ αὐτοῦ
αὐτοῦ. Τοῦτο παρεδίδει καὶ ὁ κ. Καλντζής εὐδαίμων τῆς τῶν
πρὸς χρησιμοποιοῦν γοιτῆρος παρὰ τῶν. Ἀποφασιστικῶς διορθῶν
τοῦ κ. Ἰβάνη ὁ κ. Καλντζής δηλοῖ, οἱ ὡς ἔφαται ἐν τῶν
ἐπιστολῶν τοῦ Ἰγνατίου, οἱ καὶ χρησιμοποιοῦν καὶ ἀναφέρει

τοῦ διαρτῆται
εἰς

μόνον τοὺς Μαυραῖον, Ἰωάννην, Α' Κορίνθ. Θεωρεῖται καὶ τὰς
ἀγροὺς ἐν τῶν συγγραμμάτων τῆς κοινῆς διαδουλείας.

Ἐπὶ τῆς προέσεως τῆς ἐν τῷ προνομιῶν καὶ οἰκονομῶν ὁριζοῦσας
πρὸς τὸν ἔργον « ὁριζοῦσας » καὶ τῆς διόρισεως ἐν τῇ νομοθεσίᾳ
πρὸς τὸν ἔργον « ὁριζοῦσας » μεταγενεστέρου ὅρου (ἐξ αἰῶνος)
Εἰδικαὶ Παρατηρήσεις (Μεθοδὸς ἔργου)

Τὸ ὑπὸ κρίσεως θέμα εἶναι καὶ εἰσπράτων ἀπὸ καὶ ὡς
πρόβλημα δύναται εἶναι. Τὸ θέμα εἶναι τὸ σχέδιον τοῦ
ἔργου Ἰσχυρίων πρὸς τὰς ἑμπνευσίας τῆς Ἀσίας. Ἐν τῶν
ἐπιστολῶν τοῦ Ἰσχυρίου δὲ γαίῳ καὶ εἶναι σχέδιον μετὰ τὰς
ἑμπνευσίας αὐτῶν. Αἱ σχέδιοι τῶν ἑμπνευσίων τῆς Ἀσίας
κατὰ τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν (70-150 μ.χ.) δὲ πρὸς τὴν
προνομιῶν καὶ μετὰ τῆς διόρισεως προνομιῶν ὅπου δύναται
εἶναι ὁριζοῦσας καὶ τὰς θέματα ὡς πρόβλημα. Διὰ τὰς ἐργα-
σιμὰς ἐπὶ τοῦ θέματος - προβλήματος - τούτου, πρέπει καὶ
συμπεριλάβειν ὅσα καὶ σχέδια ἐν τῶν ἐπιστολῶν, σχέδια
πρὸς τὸ θέμα, καὶ παραθέσειν αὐτὰ, καὶ αἰσθητικῶς
καὶ εἰσαγγεῖν συμπέρασμα. Ἐν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἰσχυρίου
ἐφαρμόζει ὡς ἐπὶ τὸ πρῶτον, ὅτι αἱ σχέδιοι μετὰ τὸ Ἰσχυρίων
καὶ ἑμπνευσίων τῆς Ἀσίας, ἐπιδεικνύονται κατὰ τὴν ἐπι-
στολήν τῶν ἀπεσταλλένων τῶν ἑμπνευσίων ἐν τῇ Σμύρῃ
πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐν τῷ μαρτύριον ὁριζοῦσας ἔργου Ἰσχυρίου
Οὕτως ὁ Ἰσχυριὸς τὸν πληροφορεῖται περὶ τῆς ἑμπνευσίας τῶν
ἑρεσιῶν καὶ περὶ τοῦ ἐπιστολῶν αὐτῶν. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ
ὅπως αὐτὴ (πρὸς ἑρεσιῶν) ἐνίσχυσε συγγενεῖς αὐτῶν πληροφορίαι,
καὶ ὅπως ἐφαρμόζει ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς, καὶ ὅπως ἐφαρμόζει
καὶ ὅπως ἐφαρμόζει ἐν ποικιλοτρόποις γυναικῶν. Ἐν τῇ
πρὸς Μαγνησίους ἐφαρμόζει τὸ αὐτὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ. Λαμβάνει δὲ
ὁ Ἰσχυριὸς πληροφορίαι καὶ ἐν τῷ προεφαρμόσει τῆς αὐτο-

εὐροπὴν ἐπισκοποῦν Μομφρασίαν. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῇ πρὸς Ριζο-
δεργεῖον, ἔχομεν τὴν ἐνδείξαν τῇ ^{παλαιότητι} (θεμελίωσιν τοῦ Ἱερωνίου καὶ
συνάφῃν σχεδὸν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν αὐτῇ. Ταῦτα πράγματα
ἐν τῇ πρὸς Συρραϊκὸν εἶναι διὰ συμφωνίας. Τοῦ παλαιότερου
εἶναι γνωστότερον ὅτι τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ γιγασθῆναι ὑπο-
δοχῇ, τοῦ Ἱερωνίου ὑπὸ τῶν Συρραϊκῶν.

Συμπέρασμα. Ὁ Ἱερωνίος εἶχε σχέσεις πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν.
Ἡ γνωριμία μετὰ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῆς εἶναι πιθανώτατη,
πρὶν τῇ δι' αὐτῶν διεξόδῳ. Μαλοῦσαι οἱ ἐκκλησίαι τῆς
Ἀσίας, ὅτι ὁ Ἱερωνίος συζητῶν ἀγαθὰ ἐν τῷ μαρτύριον,
ἔπειθεσαν ἐν συνάντησιν αὐτοῦ ἀποδείξουσιν ἐν τῇ Συρραϊκῇ
ἀντιπροσώπων αὐτῶν. Ταῦτα μὲν ἐφαίνονται ἐν τῇ ἐπιστολῇ
τοῦ Ἱερωνίου πρὸς καὶ ἐκκλησίαν τῇ Ἀσίᾳ. Δεῖν δὲ ἀποδείξωμεν
ὅπως καὶ μὴ γὰρ ἔχοντες ὑπ' ὅψιν καὶ τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπι-
στολὴν τοῦ Ἱερωνίου, ἐκτείνοντες τὸν χρόνον, δι' ὃν ἔγραψεν
πρὸς αὐτοὺς. Τοῦ πράγματος ἐξηγεῖται ὡς ἔφην. Τοῦ Ἱερωνίου
συζητῶντος καὶ ἀφορμέντος ἐν τῷ μαρτύριον, οἱ ἐκκλησίαι
τῆς Ἀσίας ἐκτείνοντες τὸν χρόνον (ἴδου χρόνον αὐτῶν σχέσεων Ἱερωνίου
πρὸς καὶ ἐκκλ. τῇ Ἀσίᾳ) τοῖς Ρωμαίοις, ὅπως περιμετρησάμεν
διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἱερωνίου. Διὰ τοῦτο καὶ γράφει
ὁ Ἱερωνίος πρὸς τοὺς Ρωμαίους ὅτι ἀγνοοῦν αὐτὸν καὶ γινώ-
σκουσι τὴν ἐκκλησίαν.

Τελευταίον εἰσαγωγή. Καὶ ἔχομεν διαφανῶς ἐν ταῖς ἡμετέροις μελε-
τήμασι.

Ἐφ' ὧν, ζητῶν τὴν ἀληθείαν ἐπὶ τῇ ἐκτείνῃ ὑποθέσει. Ἐφαίνονται
συνεχῆς τὸ παρὸν πρᾶγμα ὅτι ὑπογράφεται ὡς ἔπειτα.

Ὁ Κωνσταντῖνος

[Signature]

Ὁ Γραμματεὺς.

[Signature]

Συνεδρίασις τῆς 3^{ης}-2-47

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

2. Αναγνώσεις υπό του γερμανού Διογένης Βαρο-
πιδου του γραμματέως του: « Λειτουργοί εβήσαν
από την Σελανή και δώδεκοι οπισθοχώρησαν.

Ἀρχομένη τῆς συνελεύσεως ἀναγινώσκονται καὶ ἐπιμαρτυρεῖται
καὶ πάλιν τῆς προερχομένης συνελεύσεως.

Αποδείξτε ότι αν φ είναι μια αλγεβρική συνάρτηση του $\mathbb{C}$ τότε η φ είναι σταθερή.

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ κ. Κουληνέκου καὶ διὰ μίαν αἰτίαν
φορεῖ ἐξερράσιν ἢ γύψιν, διότι παρελήφθησαν καὶ παρὰ
τοὺς αὐτοὺς γραφματὰς πρὸς προνευτηριασμοὺς παραδόξως τοῦ
σεβαστοῦ μου παιδικοῦ κ. Κουτσαρῆ ἢ ὑπὸ τοῦ θεολογοῦ
μου παιδικοῦ ἢ παρομαρῶ καὶ πρὸς ἐπίτιμους κ.τ.τ.

Ταῦτα πρέπει καὶ ἐκζητῶμεν. Ἄρτι καὶ προσδιορίζομεν
διὰ πόθεν τοῦ νόμου τοῦ καθήκοντος. Τὸ ἀρτί προφορᾶ
ἐκείνη ὅπως

Ὡς πρὸς τὴν διαφύλαξιν, δεῖ εὐρεῖτε μετὰ αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν
καὶ φησὶ «ὡς δεῖ», ἀλλ' ἢ ἰδοὺ ἐξουσίαν καὶ εὐαγγελίῳ
ἐν αὐτῷ. ἐν ἐργασίᾳ τοῦ κατηχητικοῦ ποῖα εἶναι καὶ
«ὡς δεῖ» μετὰ τοῦ διδασκαλοῦ καὶ ἐν διδασκαλίᾳ τοῦ ἐργασίου

ἡ σωτηρία ἔχουσα ἐν δυνάμει καὶ γοητικῇ ἢ τοῦ
« γυνὴς περὶ τῆς χειρουργικῆς πᾶσι ὅσα γυνήματα » ὁ γοητικὸς
Κωμικὸς εἶπεν ὅτι μοῦ ὄμειψι πορὶ γυνήματα. Τοῦτο ἐννοοῦνται
καὶ παρὰ τοῦ κ. Καλινικῆς γέγονας, ὅτι μοῦτον ἐν γράβῃ
« ὅτι γὰρ χειρουργοῦν καὶ αὐτὴν ἐν χειρουργίᾳ ἐν πρὸς
ἐν δυνάμει. αὐτοὶ γὰρ εἰν οἱ ἐκτελεστικοί » ἐπρεπε καὶ μεταχειρῶνται
Αἱ γυναῖκες 5.7 ἢ πᾶσι ὅσωνται, διότι καὶ ὅτι μὴ καὶ ἀκούσ-
ειρήνη πᾶσι πρὸς τὸ δῖμα μας. π.χ. ἡ προερχομένη δὲν ἔχει
ὅσον μὲν ἐν χειρουργίᾳ.

Ὡς πρὸς τὴν σωτὴν γυναικῶν ὁ κ. Καλινικὸς καὶ περὶ οὗ ὁ γοητικὸς
« πᾶσι ἀρρηνδὲς διὰ αὐτὴν ἐν σωτὴν τοῦ ἀφραδίου ἐν
δυνάμει » οὗτος ἐκείνη. Κατόπιν ἀπέντησε ὁ κ. Καλινικὸς
ὅτι καὶ πᾶσι αὐτὸ ἐν σωτὴν τοῦ βιβλίου. Ἐν τῇ ἐν ἡμετέραν
ἀντιλήψει καὶ προεῖδεν ἐπρεπε καὶ προημελῶν καὶ περὶ
ἐννοίας καὶ προεῖδεν καὶ τὰ εἰρησὶ καὶ περὶ χειρουργικῶν
ὀφθαλμῶν καὶ ἑρῶν « διατὶ ἐπρεπε καὶ τοῖς ἔχῃ οὕτως; »

Ὁ γοητικὸς Κωμικὸς ἀπέντησε, « διότι ὅπως γινῆτε ἢ ἐκτελεστικοῦ
διακρίνωσιν! »

Ὡς πρὸς τὸν χειρουργικὸν ἐπίσημος. Οὗτος εἶναι συνήθως ἐν
τοῖς γοητικῶν οὕτως ἐν καὶ ἐκτελεστικῶν ἔργα ἐν χρόνῳ εἶναι ἐπι-
χειρήματα, ἐπιτήδευσια, ἀναμετρήσιμα, περιβήματα. « Ἐπίσημος »
εἶναι περίεργος χειρουργικὴ μορφή ἐν ὁποῖον μεταχειρίζονται ἰδίως
οἱ μεταίτιοι γινόμενοι. Δι' ἡμᾶς παρὸντος χειρουργικῶς εἶναι
ἐπιτήδευσια μὴ αὐτὸ ἐν ἐνδεῶς γυναικῶν.

Κατόπιν τούτων ὁ γοητικὸς Περικλὴς παρετήρησε, ὅτι ἡ μετα-
χείρισις τοῦ καμένου ἐν δυνάμει ἐνός ἐν ἑρῶν δὲν ἔχειται
μετὰ. ὁ δὲ καλινικὸς ἀντιπῶν εἶπεν, ὅτι τοῦτο γινῆται μόνον ἐν
ἐνδεῶν ἑρῶν. Ὁ ἴδιος γοητικὸς δὲν ἀντιπῶν ἐν τῇ ἀποφί-
νι τοῦ διορίσους Βαροπιδίου, ὁ ὁποῖος γινῆται ὅτι δὲν χρειάζεται καὶ

Ἀριθ. 16. [Ἀριθ. νεός 8]
Συνεδρίασις τῆς 10^{ης} - 2 - 47

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

1. Ἀναγνώσις καὶ ἐπιμύσεις πραιντικῶν προηγουμένης συνεδριάσεως
2. Ἀναγνώσις ὑπὸ τῶν ποιητῶν κ. Γεωργιάδου Ἀγγελοῦ καὶ κ. Γεωργιάδου Πέτρου τῶν προερχομένων τῶν, καὶ μὲν πρώτου μὲν Ἰδέα « Λεωσφμαί » ἑδνεῖ ἀπὸ τῆς διδασκῆς τῶν δυνάμει ἀποσοφῶν » καὶ δὲ δευτέρου μὲν Ἰδέα αὖτ' ἐκ-
μενῶν τῶν Μαρτυρῶν κατὰ τὸν Ἄγιον Ἰγνάνιον τὸν Θεο-
φορον.

Ἀρχομένης τῆς συνεδριάσεως ἀκατηρώμενοι καὶ ἐπιμυροῦνται καὶ πραιντικῶν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως.

Διοζούδης ὁ γ. Γεωργιάδης Ἀγγ. ἀκατηρώμεν τὸ προερχομένον τῶν Γεωργιάδων παροικησέως.

Περί τῶν ἐρωτησέων κινῶν, ἢν ὑπέβαλεν ὁ γ. Γεωργιάδης ἐπιμυροῦνται ἐκτενῶς ἐν, ἢν ἔατον μέρος ἀρκετοὶ γοῦνται ἐκτενῶς καὶ καὶ κ. Καλινίκου μὲν τῆς ἐκτῆς ἐκτενῶς. Ἐρωτήσεις Γεωργιάδων: Ἐν τῷ Ἰδέα ποῦ εἶναι ἀπὸ τῆς διδασκῆς πρέπει καὶ ἐκτῆς ὡς πηχὴν τῆς Ἄγιον Γραφῆς;

Γεωργιάδης. Πρέπει

Καλινίκος. Μαρίνα, διότι π' κ.δ. χρησιμεύει, ὡς πρῶτος πηχὴς Παλαιαντεστικῶν. Διὲς ἐκτενῶς διότι τότε δεῖ νὰ ἐκτενῶς καὶ δε-
χόμεν τὸν κῆρον διδασκῆς. Ἐν ὅσον τὸ Ἰδέα γέρεν αὐτὸν καὶ κῆρον, ἔσται δεῖ νὰ διδάσκου καὶ χρησιμεύει ὡς πηχὴς ἐξ ἑαυ-
τοῦ καὶ π' Ἄγ. Γραφῆς διότι τότε ἀρκετοὶ καὶ π' ἐκτενῶς τοῦ Ἰδέματος
Καλινίκος. Ποιὸς ἔχει καὶ ἀπαντήσας;

Διοζούδης. Διὰ τῆς Ἄγ. Γραφῆς ἐν ἔργῳ πρέπει καὶ ἔχωμεν ὡς ὅσον πηχὴς ἐν τῇ προηγουμένη περὶ τῶν ἐκτενῶν τῆς κ. διδασκῆς.

Καληνήμες. Αυτό είναι γενικό. Χρειαζόμαστε αυτόν τον εγχειρίδιο.

Ένας φοιτητής: Στην διδαχτή αναφέρεται περί νηρείου και προνοήν: Άρα είναι πληνή. Η διδαχτή γράφει ^{επίσης} βάσει της Κ.Θ.

Καληνήμες: Αντιβαρύνω διότι δεν έχει όλα τα βιβλία της Κ.Θ. υπό όψιν του ο συγγραφέας. Και εξηγοιούνται διονόσφι και ως το προηγούμενο γραμματικό, ότι ο σκοπός του γραμματικού είναι ισχυρός. Επομένως έχουμε να γαρ βάνω μεν υπό όψιν ως παρατηρήσεις πηλά από την Κ.Θ.

Παπακωνσταντίνος. Μοι τότε κ. Καληνήμες δεν μπορούμε να πάρωμε και από την Π.Θ. όσα μας χρειάζονται;

Καληνήμες. Εάν υπάρχουν σημεία, και. Τα κύρια όμως π.γ. Ο Ευγένιος παίρνει διττόν ρόλον. Εάν όμως πάλι δεν δίδεται άλλη πληνή είναι αυτός ο ίδιος πληνή.

Εύμαι παρατηρήσεις

Παρατηρήσεων τα άλλα με το προηγούμενο γραμματικό εγχειρίδιο. Άρα: βιβλίο μου Καληνήμες κ.τ.λ. Η γραμμή εισηγομένη από τον είναι άσπρη. Επίσης υπάρχει γραμμή διακαταβολή των μερών προς όλην. Από την βιβλία 9-16 είναι τα προηγούμενα και. Για τα ρητορικά κείμενα χρησιμοποιήσω & βιβλίο. Στην διδαχτή των βιβλίων από τον δεν σημειώνεται από που την πήρε. Τα περί ζωογραφικών έργων μας χρειάζονται. Και αυτός θα έχετε ν' αξιοποιή με την γραμμή «ήμιν γαρ ζωογραφούν και αυτήν την ζωογραφίαν των προηγμένων διδασκάλων αυτοί γαρ ειδόν οι κριτικοί». Επίσης ο «Καληνήμες» είναι υπό προσοχή των φοιτητών ως προς την ζίζην μύθος. Ζητούμε, ότι η ζίζης αυτή είναι κατεπεξεργασμένη από Κε. γάλακας. Για το λόγο πρέπει να την μεταχειρισθούμε με δέος. Πολλοί συγγραφείς δεν το προσέχουν αυτό. Ο Χαρακτικό (Κυριώδης Δεμα) είναι σφαιρικό, ως και ο επιτόμος. Προβεί

δὲν ἐκείνηται ἀπελθὼν καὶ περὶ τῆς διὰς πορείας ἐπὶ τῇ
 βασι τοῦ μεγάλου τῆς Σουλτανῆς. Ἡ συνέφει εἶναι συγγνωστὸς
 κατὰ.

Συμπέρασμα. Ὁ κ. Κουλιγκίνης παρενέβη, ὅτι δὲ ἐπεξεργασίῃ
ὁ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος, γοητικῶς τὸ ἡμῶν καὶ δεδαγμένον. εἶναι
βεβαιωμένον. ἐν ἐπιλόγῃ καὶ δὲ ἰσχυρῶς καὶ ἐν τῷ ῥόπῳ.
πιστήριον πρέπει καὶ εἶναι σοβαροῦρα ἔγγραφα. Σκοπὸς δὲ
εἶναι μόνον καὶ παρασκευῆς τοῦ θανάτου. Περὶ ὅσων
γοηταὶ εἶναι τοῦτο ἵνα ὁφείτωσαν. εἶναι εὐχαριστήριον
καὶ ἡλικιωμένῳ εἶναι ἵνα μὴ πρὸς τὴν προσηλπίαν.

Καρόπιν ἐμφάνη ὑπὸ τοῦ κ. Καλιντζακὶ ὁ δεύτερος τῶν γοργονίων
 κ. Σερκαφίνης ἵνα ἀκαθώσῃ καὶ ὑπὸ τοῦ κλέρον « ἡ ἐμφανεία τῶν
 Μαρτυριῶν κατὰ τὸν ἅγιον Ἰσάκιον καὶ Θεοφύλιον » γραφειῶν
 του. Ἡ ἀκαθώσις διωκτικῆς ἐπαναληπτικῆς διότι πρῶτος τῶν φρο-
 νητῶν του ἐδωρνήθησαν ὅπως ἀόρετα πρὸς τοῦ Οἴμα. Μιᾶς γὰρ
 παρατήρησις, ἡ ὅποια ἐξηράδην ἐπ' εὐθείας παρὰ τοῦ Καλιντζακὶ
 ἦτο, ὅτι καὶ γραφειῶν του ὁμοίᾳ πρὸς ἐμφανιστικὰ φρον.
 Ἡ ἀντιλία αὐτῆς παραφαίνετο ἐν πόσων γραμμάτων τοῦ γραφει-
 οῦ του, ὅπως: ἐδωρνήθησαν ὡς ἱεροσολογιῶν μου καὶ ἡμεῖς
 καὶ ἄλλα. Ἐπίσης παρεμφανίζετο καὶ μὴτα εἰς πρὸς κερμ.
 μέτα φαίν. ἐπ' ἐμφάνει τοῦ Καλιντζακὶ πρὸς τοῦ ὑπὸ πρῶν
 γοργονίων ποῦτε πρῶτος καὶ περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ μαρτυρίου
 Σακάρου ὁ γοργονίος ἀπὸ τῆς Παροροφίας του Μιχα-
 ῆλ του, Μπαζαίου καὶ Χριστοδούλου. Ἐπίσης ἐμφανίζετο ἀνω-
 μαλία ὡς πρὸς καὶ χρονοροφίαν τοῦ Σακάρου καὶ Παύλου.
 Ὁ Παύλος ἀπελάττει καὶ 64. Τοῦ 107 ἔπρεπε γὰρ καὶ λαβῆ
 ὡς πινάκον. Καρόπιν καὶ ἠρώμενοι οἱ Καλιντζακοί. Τί ἔφινον
 αὐτὸ καὶ δέμα αὐτό; Ὁ Σερκαφίνης ἀπὸννευε. Ἄν πράγματι
 ὑπῆρχε ἐμφανεία ἐν τῇ Μαρτυρίᾳ, αὐτὸ ἦτο καὶ ἐμφάνεια;

Ὁ κ. Καλινινὸς εὐμενῶς ἀποκρίσας ἔρωται: Αὐτὸς γάρ
χρησιμοποίησεν ἑνὸς τοῦ μαρτυρίου καὶ ἄλλα βρογμία;
Απαπάνει: Ἄρτι οὐδὲ ἄλλοι καὶ ἄλλοι βρογμῶς διὰ τὸ ἐν ἑνὶ
ποιῶντο πρὸς δαπάνειν τῶν ἐργῶν τοῦ μαρτυρίου. Βοίει
εἰς ὅσον ἐν ἐργασίᾳ εἶναι καὶ τὸ μαρτύριον
Καλινινὸς Ομορρομένως καὶ ὅμοια παρουσιάζει μερῶν δὲ
χέρων διότι εἶναι ποτὶ περιωρισμένο. Διὰ τοῦ τοῦ αὐτοῦ ἔχει
ἀπὸ ποτὶ μερῶν. Κατὰ τοῦ χρόνου μὲν καὶ οὕτως ἔχει ἢ
ἐργασία ἢ οὐ καὶ εἰδὼς καὶ ὅμοια γινώσκων « ἢ ἐμμενῶν
καὶ Σμύρνης καὶ καὶ πρῶτος ἀποκροφῶν χρόνος, ἢ ἐν συν-
γνώμῃ οὐ κ. Καλινινὸς παρατηρεῖ, ὅτι ἢ ἐργασία καὶ ἡγεμονία
ὕστερ. ἔχει ποτὶ ἀμφοτέρω. Εἰς τὴν 21 ἢ χρησιμοποίησεν
ἡγεμονία « συνδέει » διὰ ἁρμόζει. Εἰς τὴν 22 ἔχει ἑνὶ
βρογμῶν » « ἢ ἐργασίᾳ μὲν εἶναι πικρὴν βρογμία ἐν-
σημῶν καὶ ἐννοία » « πρὸς ἐμμενῶν καὶ δι' ὅσον »
Αἰνῶν καὶ ἄλλοι ἀμφοτέρω εἰς τὸν
ἢ ἐν τοῦ γινώσκων χρησιμοποίησεν βρογμῶν ποτὶ παρῶν.
ἐν ὑπὸν καὶ ἄλλοι. Χρησιμοποίησεν ἐν « ἐμμενῶν
« Μερῶν καὶ Μεγιστῶν » Ὁ Μεγιστὸς μνηστοφῶν Ἀλνῶν
ἔχει κατὰ τοῦ τοῦ 17^{ου} αἰῶνος καὶ καὶ ἀρχαί τοῦ 18^{ου}
« καὶ καὶ ὑπὸν. Ἀρχαί καὶ ἄλλοι διὰ εἶναι χρησιμοποίησεν
« ἐμμενῶν » « Μερῶν » ἐν ἄλλοι διὰ τοῦ μὲν ἐν ἄλλοι
χρόνος καὶ διὰ καὶ μετὰ καὶ ἐν ὑπὸν ἐμμενῶν
Συνεπῶς ποτὶ τοῦ καὶ μετὰ καὶ μὴ χρησιμοποίησεν ποτὶ
καὶ ἄλλοι βρογμῶν, διότι εἶναι ποτὶ ἐμμενῶν ἐν ὅσον
ὕστερ καὶ ἄλλοι καὶ ἀρχαί καὶ χρησιμοποίησεν ἀρχαί.
ἐν ἐργασίᾳ ὑπὸν καὶ ποτὶ ἡγεμονία ἐν
καὶ ὅσον: « Ὁ ἐν τῷ Περικλέῳ εἶναι μὲν ἰδιόφωνα γινώ-
σκων προσηγορίᾳ ἀναγνωστέον καὶ οὐκ »

67.8 km

[illegible]

1500 da
v. i. n. r. i. p. x.
OK

Πραγματικαί γαίης. Γράψετε ἐντὶ ἐξομολογία «Ὁ Ἰωάννης χάριζε
ἐντὶ δέξαι τοὺς μαζοὺς ἀέριον» Ὁχι: Το pontifex maximus
ἐκ τοῦ μαζομένερον. Ὁ Ἰωάννης μάλισ οὐδὲν ἔργον, ἢ οὐκ ἔργον,
πρεσβύτερον. Γράψετε περὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Πορφυρίου καὶ κακοῦ
περὶ ἐπιτοχῆς τοῦ Ἰγνατίου ἐν οὐσίαν ἔγραψε πρὸς τοὺς Πορφυρίων.

[illegible]

Καυκασοί· ἡ' ὁ Λαυρεντίου εἶναι ἐκκλινόμενος, ὅπως ὑπερβαίνει
κα' πράγματι. « Ἡ ἐκκλινόμενος τῆς Σφίρης εἶναι ἡ κῆν 7
ἀκέρων τῆς Αὐτομαγίφως ». ἡ' αὐτὸ παραπομπὴς εἰς καὶ μὲν
« Ὁ ἑαίματος ὀνομαζέται καὶ πομπή, ἡ γὰρ μὲν, πρὸς

ερος, πάτος, και' αρχιάρχης» Ὁγί. Πηγαίνετε δοξο' μαρτυροὶ διότι
κοὺς ὑμῶν «πάτος και' αρχιάρχης» κοὺς ἔχομεν μαζί τοῖς ἁγίοις και' ἔφης
«Ὅταν ὁ Παναγιώτης ἦτο ὑπὸ τοὺς πόδες οἱ ἐν τῷ βαλμοῖ τοῦ
ποταμίου» ^{ἂν τὶ} Ἀναμνήσεις οἱ ἐν τῷ βαλμοῖ τῆς ἐρωδύτης.

«Ἡ ἐπιμελὴς καὶ Σμύρνης ἐξηρῶτο ἀπὸ ἐνὶ ἔρεβον ἢ
ἐπὶ αὐτῇ ἦτο Μνηστικός» καὶ αὐτὸ ἀναμνήσεις. Μιὰ καὶ μέθο-
δος διωγμοῦ αὐτῶν ἀρχίζει ὁ ἔρεβον καὶ ὑμῶν και' ἔφης
καὶ ἐν τῇ μετὰ τὴν Ρώμη. Ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Παναγιώτου δὲ
γαύεται αὐτῶν ἐπὶ τὴν τῶν ἐπιμελῶν τῆς ἐπαρχίας
τῆς Ἀσίας. Τεχνικὸν ὅτι καλεῖται ἡμεῖς, ὅτι καὶ ἦτο δυνατόν
ἢ ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἔφης ὅτι ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἀρχὴν ἔχον
πρὸς τὸν ἐπιμελῆ καὶ 20^{ον} και' 21^{ον} ὑπομνήσεις.

Ἐπειτα μιὰ ἐπαμνηστική ἐπὶ αὐτῇ καὶ ἔφης ἐν τῇ ἐργασίᾳ
καὶ ἐν τῇ Σμύρνης ἐν τῇ διοίκησιν καὶ ἐν τῇ ἐνδε-
χοῦ ποταμίου. Ἐπειτα ἔφης καὶ ἀναμνήσεις ἐν τῇ Σμύρνης
ἐπὶ τῇ μετὰ τὴν Ἰουδαίαν παροικίαν.

Κατόπιν τοῦ ὅπου δεῖται καὶ περιλαμβάνεται ἐν 2 παραγράφοις
§ 1. Περὶ Σμύρνης ὡς καὶ τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἐπεξηγήσαντο
πρὸς τοῦτο καὶ ὑπομνήσεις 5 και' 6. Ἐπειτα ἢ διαφορά τῆς
ἐποχῆς τοῦ Παναγιώτου. οἱ δὲ ἄλλοι, αὐτὰ καὶ τῶν ἄλλων
ἐν τῇ 12 καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαρτύρων ἐν
τῇ 19^{ον} ὑπομνήσεις.

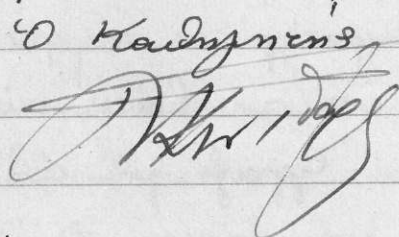
§ 2. Αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἐπιμελῆς τῆς Σμύρνης, περὶ μαρτύρων
καὶ ὅπου, περὶ μαρτύρων, περὶ τῶν ἐπὶ τῇ ἐποχῇ τῶν ἐπιμελῶν ἐν
τῇ μαρτυρίᾳ καὶ κεφ. 3+4 περὶ ἐπαμνηστικῶν μαρτύρων καὶ κεφ. 17 και' 18.

Τέλος ἢ πάλιν τῆς ἐπιμελῆς τῆς Σμύρνης ὡς ἐμφαίνεται ἀπὸ τοῦ ὅπου μαρτυροῦν

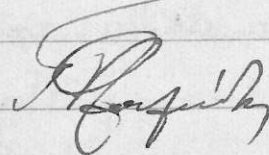
§ 3. Συμπεράσματα. Τεχνικὸν ὅτι καλεῖται ἐπὶ αὐτῇ καὶ ἐργασίαν οἱ ἄλλοι.
καὶ ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ
καὶ ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ

καὶ τὸν ἐν μέρει τῶν κ. φοιτητῶν, οἷός τις χωρὶς καὶ τοῦ
εἰσὸς δι' ἑνὸς.

Ἐγὼ ὡς μαθητὴς τῆς οὐρανίου ἐστὶν καὶ ὑποτασσόμενος
τῇ γ. Τεταροπολίτου Ἀγγελικῆς συνταγῇ καὶ παρὸν
πρωτοκόμιον ὅπως ἐπορεύεται ὡς ἔπεται
Ὁ Μαθητὴς.

Ὁ Γραμματεὺς.

Ἀριθ. 18

Συνεδρίασις τῆς 24-3-47

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

1. Ἀνάγκαι καὶ ἐπιπλοκαὶ πρακτικοῦ προηγου-
μένης συνεδρίασεως
2. Ἀνάγκαι φοιτητικῆς ἐργασίας τοῦ φοιτητοῦ
Σαμοθρακῆς Δημητρίου με' θέμα ὑπὸ τὸν τίτλον:
"Ἡ ἐκπαίδευσις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν πρὸς Ἑβραί-
ους ἐπιστολὴν τοῦ ἱεροῦ Ἰσραὴλ",

1. Ἐνῶ ἀνεκρινόμενος τὸ φοιτητικόν του, ὁ κ. μαθητὴς
τῆς ἡχῆς εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ φοιτητὴς οὗτος δὲν ἐ-
μελέτησε τὸ μαρτύριον τοῦ ἱεροῦ Ἰσραὴλ. Ἡ ἀποφῆς αὕτη
ἐπιτείνεται ἐν τῷ, ὅτι ἀναφέρει πῶς ἔχει βοήθημα τῇ
πατροφύλακιν τοῦ Μπαλαίου, τῇ ὁποίᾳ δὲ μετεχειρίσθη
καὶ ὑπέπεσε εἰς τὸ σφάλμα, ὅτι ὁ διευθύνων ἐπὶ Τραϊανῶν
ὑπῆρξεν γενικός πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἀποκρίνεται ὑπὸ τῶν
Μπαλαίων.

2. Κατόπιν ὁ κ. μαθητὴς ἠρώτησε ἂν ἀνταπεκρίθη πρὸς
τὸ θέμα του. Ὁ φοιτ. Γιουμέλης ἀπάντησεν ὅτι ἐν γενικῇ

γραμμάς ἀνταπευρίθη, ἀλλ' εἰς ὠριμένα σπέρματα ἔβηθεν τοῦ δέ-
ματος.

Πεταίρις. ἔβλεπε ὠριμένα σπέρματα μόνον τοῦ δέματος τοῦ καὶ
ἡχοφίδης με ἀσχετοῦ πρὸς αὐτό. Προέτι ἡ ἀποφύς αὐτὴ ἐκ
ἐχθρῶ καὶ ὑπὸ τοῦ φοιτ. Χαλκιδιανῶν. Τέλος ὁ κ. παιδαγωγὸς
εὐχαριστεῖ τὰς προφητείας παρατηρήσεις τῶν φοιτητῶν καὶ
εὐχαριστεῖ ἐπ' αὐτῶν, εἶπεν, ὅτι ἐπὶ τῇ βοίσει αὐτῶν ἔπεσε
ὅτι ἔβηθεν τοῦ δέματος ἀρμεταί. Ἐγραφε μὲν πολλὰ, ἀλλὰ
πρῶτον δὲ ἔβη τοῦ εἰδέναι, καὶ δεύτερον τὸ δέμα μας δὲ
εἶναι ὁ Εὐσέβιος, ἀλλ' ἡ ἐκκέντησις τῆς ἑξέσεως. Ὁ τύπος δὲ
τῆς ἐργασίας εἶναι διαγορευτικὸς ἀπὸ ἐμῶν ὁ ὅποιος ἐδό-
θη εἰς ἀλλοτρίους φοιτητοὺς. Ἐν τῇ ἐτόνισεν ὁ κ. παιδ. ὅτι ἔρ-
χεται μὲν, ἀλλὰ δὲ ἡδονὴ καὶ ~~πρόκλησις~~ ^{πρόκλησις} τῆς ἐργασίας.

Κατόπιν ὅθεν αὐτῶν ὁ κ. παιδ. ἠρώτησε τὸν ὑπὸ κρίσει φοιτητὴν
κ. Σαμουηλίδην τί ἔχει καὶ ἀποκρίθη ἔγ' ὅθεν ὅσον ἐξέχθησαν.
Ἀναγνωρίσω, ἀπάντησεν ὁ κ. Σαμουηλίδης, ὅτι τὰ εἰδήματα εἶ-
ναι πολλὰ. ἀλλὰ τοῦτο εἶναι εὐεξίγητον, διότι τὸ γρονθυρί-
ον τὸ παρέδωκε τὸν προσημένο ἰούριον. Ἐνῶ τώρα ἡ γρονθυ-
ρίων κατεργασίαι προάδωκεν ἀρμεταί. Αὐτὸ εἶναι εὐχαίριστον,
εἶπεν ὁ κ. παιδαγωγός. Ἀλλ' αἰετοῦ ἀναγνωρίσω τὰ εἰδήματα
ἅς προχωρήσωμεν. Καὶ τὸν ἠρώτησεν.

3. "Ἀπὸ ποῦ δαί ἐπρεπε καὶ ἀρχίσεις τὴν ἐργασίαν σου;,"
Ἀπὸ τῆς κατεργασίας τῆς ἐμῆς τῆς ἑξέσεως, ἀπάντησεν. "Καὶ τὸ
δέμα αὐτὸ τί δαί ἤδηξε δι' εἰσαγωγῆς;

Κοτρώτος "Ἡ γενικὴ κατεργασία τῆς ἐμῆς τῆς ἑξέσεως παιδίου
ἡ ἑξέσεως εἶναι ἐν τῶν πρώτων πόσει εἰς τοὺς ὁποίους διεδοθη ὁ
Χρ/σμός, καὶ ὁ ἀπ. Πάυλος κατέβηκεν ἐπίστροφον, τὸν Τρόπον,"
ἔπειθ' ἰσοπλῆ, εἶπεν ὁ κ. παιδαγωγός, πρόκειται περὶ τοπι-
κῆς ἐργασίας, ὁ τελειότερος τύπος εἶναι ὁ αἰσθητὴς τις εἰς μί-

Παύλ.
δδγδ.
OK

αν τοιαύτην ἐργασίαν τὴν ἐκτελεσασάντων ἱστορίαν τῆς πόλεως.
καὶ δι' αὐτὴν ἐν γένει ^{δραστηριότητα} καταβάλλουσιν τὴν καὶ β/ Πῶς εἰσῆλθῃ
ὁ Χρ/σμός ἐν αὐτῇ.

4. Ὡς πρὸς τὴν οἰκοδομίαν τῆς ἐργασίας ἐλέχθησαν τὰ
ἑξῆς " Ἡ εἰσαγωγή δὲ ἐπιτρέπεται καὶ καταλαμβάνει περί-
» γόρπον τοῦ $\frac{1}{5}$ τῆς ὅλης μελέτης. Τούταυτίον τὸ δέμα πρέ-
» πει καὶ εἶναι ἐξαιρετικόν. Πρέπει καὶ δυοῖσιν τις ὥρας
» ὁλοήμερον διαί τὴν ἐξέτασιν ὑπάρχοντων θέσεων. Διακριτῶς
» ὁρίεται τὸ μισθὸ καὶ ^{ἐξ}πέρχεται τὸ δέμα. Εἶναι δὲ δυ-
» νατόν μία καὶ μόνον γραφεία καὶ συνεδρία εἰς τὴν
» συγγραμμὴν ὁλοήμερον ἔργον. »

Παρατηρήσεις " Πρὸ τῆς ἐκτέλεσης τῆς συγγραμμῆς οἰοῦν-
» ποτε ἐργασίας πρέπει καὶ προηγουμένη κυριαρχία ἐπὶ ^{τῆς ὅλης} τοῦ δέμα-
» τος καὶ ἔλκεται ἐνδεσμοὶ καὶ ἐντέλεις. Τοιοῦτοτρόπως δὲ
» δεῖ ἐκτελεσθῆναι καὶ τὴν ὁρίαν τοῦ δέματος. - εἰς ἐπίρρωσιν
» δὲ αὐτῆς προσέδεσθαι καὶ τὰ ἑξῆς: " Ἐάν π.χ. τὸ αὐτὸ δέμα
» ἀνατεθῇ εἰς δέμας (10) φοιτητῶν πρὸς διαπραγματεύσεις καὶ
» συμβῇ ὥστε ἐκαστος καὶ βαδίσῃ εἰς ἰδιουτέρων ὑποκειμενι-
» κῶν ὁδῶν· τοῦτο, ἔχω τὴν γνώμην, καὶ ὁρίεται εἰς ἐφ' ἑαυτῇ
» ἀρμοστικότητα τοῦ δέματος· διότι ἐξ ὅσων ἡ λογικὴ λειτουργία
» καὶ τὰς αὐτὰς κατόνας εἰς πάρας καὶ πρέπει ἡ πορεία
» τῆς λογικῆς ταξινόμησης καὶ συνεπῶς εἰς τοὺς κυρίως γραμ-
» μαίς. »

η. Καθηγητής· Τώρα ἐπειδὴ προηγουμένη ἐργασία $1\frac{1}{2}$ ἔτους πρέ-
» πει καὶ τὰ γραμματειακὰ καὶ γινώσκου τελεώτεραι. Τελευτῶν ὁμως
» τὸ ὅποιον δεξιότητα καὶ προσέδωκε εἶναι, ὅτι ἡ διαίρεσις
» τοῦ δέματος ἐξαρτῶνται εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀπὸ τῆς γνώσεως
» τοῦ δέματος. Ἡ κολλητικὴ ἀνάγκη δὲ τὸ ἐπιτύχη αὐτό.
» " Ἄρχὴ σοφίας ἐστὶν τὴν τῶν ὀνομαζομένων ἐπίσημους " λέγει ὁ Μ. Βασί-

Λεως. γ.χ. ἔχω τὸ δέμα " ἢ ἐνόησεν τῆς τοῦδε εὐκλείδειας " θαί
προέβη ποιῶν εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ἐν σχέσει πρὸς
τὸ δέμα. θαί ἔξαγαγὼ τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα μου καὶ κα-
τόπιν θαί τοῖς κατωτάτω λογισμῶν. "Ὅταν ἡ ἐπιστολή εἶναι
πλήρης τότε μεταξύ πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ αὐτοῦ δέματος
θαί ὑπαίρξη σχεδὸν ἡ αὐτὴ διαιρέθῃ.

5. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ παρετηρήθησαν πολλὰ γραμ-
ματικὰ λάθη. Ὁ κ. Σαμοβαδὸς εἰς τὸ σημείον τοῦτο ἠδελφεί-
ται διανοητικῶς λέγων, ὅτι δὲ ἐγνώριζε πῶς θαί ἐπαίρουντο
ὑπὸ ὅψιν τὰ γραμματικὰ λάθη. ἀλλ' ὁ κ. καυτηριεὺς διαί-
μαρυν ἐτόνισεν, ὅτι πάντοτε ἀσείδομεν καὶ γράφωμεν ἀτακ-
ταίως ἀπὸ αὐτῆς τοῦτοῦ στοιχείου τὴν πληρῶν. Ἐπομένως οὐδε-
μία ἐπὶ τοῦ προκειμένου διανοητικῶς ἰσχύει. Προέβη δὲ
ὑπῆρχε σαφὴς γνώσις τῆς αὐτῆς τιμῆς.

Ἐπὶ τὴν τὸ ὅποιον παρετηρήθη ἐν τῇ παρούσῃ χρονολο-
γιατικῇ ἐργασίᾳ εἶναι τὸ ἔξης. Ὁ κ. Σαμοβαδὸς προέβη εἰς
τὴν κατὰ τῆς αὐτοῦ συγγραφῆς μεμνῶνται ὅτι καὶ παραπομπῆς,
ἢ διαί παραπομπῆς ἀλλὰ βασισμένος εἰς αἴτιον τινὰ συγγραμ-
μῆς πρὸς αὐτὴν ἐδωκεν αὐτοῦ. Ἐλέχθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ κ.
καυτηριεὺς τὰ ἔξης ἐπ' αὐτῶν. "Ὅσοις μεταχειρίμεθα κατὰ
τῆς μεμνῶνται ^{ἀποσπασματικῆς} πρέπει καὶ ἔχωμεν καὶ παραπομπήν. Ἀλλ' ἡ
παραπομπὴ τίθεται εἰς μεμνῶνται τὰ ὅποια προηγουμένως ἔ-
δομεν ἰδίᾳ ὁμολογίᾳ. Τὸ καὶ βασισμένοι εἰς αἴτιον συγγρα-
μῆς τοῦτο εἶναι σφάλμα. Δὲ ἐπιτρέπεται, λοιπὸν, καὶ καὶ καὶ
παραπομπὴν ὅτι τῆς ἰδίας ἡμῶν μεμνῶνται τοῦ μεμνῶνται.

π.χ. Πῶς ὁ κ. Σαμοβαδὸς μεταχειρίσθη τὸν Εὐκλείδην εἰς περίπτωσιν
κατὰ τὴν ὅποιον δὲ τὸ ἐμφάνισεν; ὅπως ἡ παραπομπὴ καὶ
εἶναι αἰτιολογία ἐνδέχεται ὅπως καὶ εἶναι καὶ βασισμένη, ὅποτε
βγαίνει καὶ ὁ αὐτός, ὅστις ^{καὶ} θαί βασισθῇ εἰς αὐτόν. Κατόπιν

ὁ κ. καδ. ἐξ ἰδίας πείρας μᾶς ἀνέφερε παρδείγματα
τινα, εἰς τὰ ὅποια παρατηροῦνται τοιαῦτα ἐσθλὰ. Ἐν,
προέδωκεν, οὐδέποτε ἕως τῆρας ἔδωκεν φαντασμένῳ παρα-
πομπῇ ἐν τῷ Lietzmann καὶ κατέβηκε. ἔπειτα
οὐκ ἔδωκεν αὐτοὶ καὶ πράγματα. Πρὶν, λοιπόν, καὶ εἶναι ἔδωκεν
κρίσιμος ἢ ἐργασίας.

Εἰς τὴν γοιτηνὴν λαβὴν ἀγορεύει ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων
παρατηρήσεων ἡρώτων τὰ ἑξῆς: "Προτιμῶν καὶ προβῶ-
μεν εἰς τὸν χαρακτιρισμὸν συγγραφέως τινὸς βασιδόμενος
εἰς ἄλλους τῶντο εἶναι ὀρδοί;"

Κοινωνικῆς. "Ὅταν πρὸς περὶ τριβῆς ἐπὶ τοῦ συ-
γγραφέως διακρίνεται καὶ τὸν χαρακτιρισμὸν καὶ ἡρώ. "Ὁ
τὸν ὅπως πρὸς περὶ σοβαροῦ ἀνδρός τότε ὁ γοιτηνὴς
πρὸ πατρὸς ὁδεῖται καὶ εἶναι ταπεινός. Ἡ τριβὴ π.χ. πε-
ρὶ τῷ εὐσεβίῳ προῖπιδε μίση μαυροῦ καὶ ἐπίπονον
μετέπειτα πράγμα τὸ ὅποσον φέρει ἀπὸ τῆς γοιτηνῆς. Διὰ
τῶντο ὀρδοί εἶναι καὶ τὸν χαρακτιρισμὸν βασιδόμενος εἰς δια-
κριτικὸν ἐπιστήμονας καὶ καὶ φέρει. "Ὁ χαρακτιρισμὸς
τῷ Ἰγνατίῳ, ὑπὸ τῷ διακρίτικῳ συγγραφέως τῶντο εἶναι ὁ
ἑξῆς;"

Ἐπίσης, ἐπειδὴ, ὁ ὑπὸ τριβῆς γοιτηνῆς ἐχρησιμοποίησεν
τὴν ~~τέξις~~^{τέξις} πρόβλημα ἐτέχθησαν τὰ ἑξῆς ἐπ' αὐτῆς.

» Ἡ τέξις πρόβλημα πρέπει καὶ χρησιμοποιεῖται διὰ μαχίρας
~~μαχίρας~~ ^{μαχίρας} καὶ ἑξῆς. Κατὰ τὴν εἶναι μάλιστα ἢ τέξις ἑξῆς. Καὶ
ἐπὶ τῆς ~~τέξις~~ ^{τέξις} συμβολῆς ἐτέχθησαν τὰ κατωτέρω. "Ἡ τέξις
συμβολῆς ~~εἶναι~~ ^{εἶναι} τὴν ἐπίστασιν εἶναι κατωτέρω ἐπιστημονικῶς
χαρακτιρισμῶν. Ἡ τέξις συμβολῆς εἶναι καὶ βαρεῖα εἰς τὴν
ἐπιστήμην. Διὰ τῶντο πολλοὶ συγγραφῆς ὅταν διαπραγματεύωνται
τὴν μίση ἐργασίας καὶ εἰσαχθῶν νέας ἀποφάσεις τότε μεταχει-

Ἡ δὲ δὲ
καὶ
ἐξῆς.

ρίτων τῶν ἑξῆς συμβολῆ, ἢ συμβολαί

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διεκόντῃ ἡ κριτικὴ τῆς ἐργασίας ἴσχυ
τῶν ὅτι παρήλθεν ἡ ὥρα, καὶ συνεχίσθη εἰς τὸ ἐπόμενον γρον
τιστήριον.

Ὁ Καθηγητὴς
Ἀπρ. 19

Ὁ Γραμματεὺς

Συνεδρίασις τῆς 28^{ης} Μαρτίου 1947

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

1. Συνέχεια κριτικῆς προηγουμένου γροντιστηρίου
2. Ἀνοίγματα γροντιστηριακῆς ἐργασίας τοῦ ἀπεροίτου
Εὐγενίου Δοχηρίτου με θέμα ὑπὸ τὸν τίτλον
“Ἡ κατὰστασις τῆς ἐκμ. τῆς Σμύρνης κατὰ τὴν
ἐπιστολὴν τοῦ Ἰγνατίου πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὸν
ἐπίσκοπον Κολυμπαρίου.”

Α' Συνέχεια κριτικῆς τῆς γρον. ἐργασίας τοῦ κ. Σαμουηλῆ

6. κ. κωνστ. Ἀπομένει τώρα γὰρ ἐξετάσωμεν πῶς δαί ἔπρεπε γὰ
γραφεῖν

α) Εἰς τὴν αἰσχὴν ἑταῖς πρόλογος περιέχων τὸ ὅλον δῆτημα, καὶ
ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι ἡ πρώτη πηρὴ τῆς μεταπιστολῆς
ἐποχῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας δύναται γὰρ στερηθῆ ἡ γνήρη διὰ τὴν
ἐκμ. τῆς ἑξέσου. Δεύτερον σημεῖον τοῦ προλόγου: δαί ἔγραψ
σαντο αἱ σχέσεις τοῦ Ἰγνατίου πρὸς τὴν ἐκμ. τῆς ἑξέσου.

Θαί ἐχρησιμοποιοῦσε δὲ τὸ 2^{ον}, 5^{ον}, καὶ 20^{ον} κεφάλαια.

Κατόπιν δαί αἰσφουδούσε ἡ

β) εἰσαγωγή. Θαί ἐξηκολούθη ἡ ἑξέσου ἀπὸ ποικιλιῆς καὶ ἰσο
ρικῆς ἀπόψεως δι' ὁρίων· ἰδίως μετὰ τὰς προχριστιανικὰς
χρόνους. Μετὰ ταῦτα δαί ἐνδέσμευεν τὴν ἀρκεμεντικὴν κατὰστα
σιν πρὸ τῆς διανομῆς τοῦ χρ/σμου, καὶ κατόπιν πῶς διεδόθη
ὁ χρ/σμός χρησιμοποιοῦντες ὡς πηγὰς τὴν πρὸς Τιμόθεον καὶ

τὴν πρὸς ἑρεσίους ἐπιβροχὴν τοῦ Παύλου.

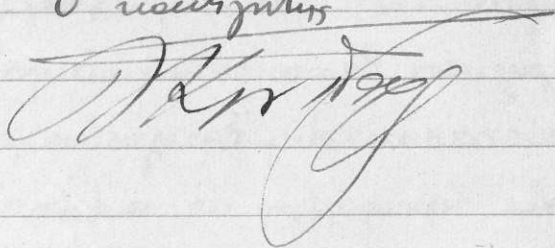
γ) Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐξηκώτετο ἡ πίστις καὶ ἡ ἐνό-
της τῆς ἐκκλ. τῆς ἑρέσου. Θὰ ἐστηρίχτο δὲ εἰς τοὶ περ.
2,2 3^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 9^{ος}, καὶ 21^{ος}.

δ) Ἐν τέλει ^{δαίμονος} εἰς γεννὸς χαραιντισμός ὁ ὁποῖος δὲ
περιλαμβάνει τὰ κορίσματα τῆς ἐργασίας.

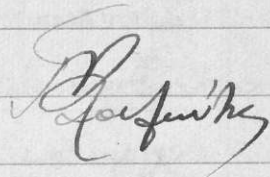
Ὁ κ. καὶ συνεστὰ ὅτι δὲν πρέπει δουρικῶς ὁ ἀποστ.
δῶκεν τὰ ὑποδείγματα αὐτὰ. Εἶναι ποτὶ ὠφέλιμος
ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις μὲ τὸ δίκτυμα τῆς μεθόδου. Ἡ
μεθοδικὴ ἐργασία μᾶς δίδει τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ
βίου καὶ τὴν ἐνδεσιν τῶν ἰδεῶν.

Τὸ παρὸν προκρινόν ἐρευνῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν
τῆς 19^{ης} Μαΐου καὶ ὑπεγράφη ὡς ἑπείτα

Ὁ καὶ δὲ γινώσκων

Ὁ Γραμματεὺς

Άριθ. 19α

Β' Ανόγκωσι φρον. ἔργασίας τοῦ κ. Εὐγενίου ~~Δοξαρίτου~~

Μετά τῆς ἀνόγκωσι τοῦ φροντιστηρίου ἐρωτᾷ ὁ κ. κοιδηγιτῆς. Οἱ κ.κ. γονεῖς πρέπει γὰρ ἀποκριθεῖν εἰς τὰ ἑξῆς δύο ἐρωτήματα.

1/ Ἐπέτυχε καὶ ἀρχὴν εἰς τὸ δέμα του;

2/ Αἱ ἀναφογαὶ τῆς ἐργασίας εἶναι ὀρδαί;

Πεζαῖνος: Καὶ ἀρχὴν ἐπέτυχε εἰς τὸ δέμα διότι τὰ στοιχεῖα τὰ ὅποια μᾶς ἔδωκε εἶναι καλὰ.

Τερμπούροφ: Δὲν συμφωνῶ. Διότι δὲν περιέλαβε τὰ εἰδησιὰ θεμελίω εἰς τὴν ἐργασίαν, τὰ ὅποια ἦσαν ἱκανὰ γὰρ μᾶς παρουσιάσουν τὴν κατὰστασιν τῆς ἑκμηνσίας.

Κοιδηγιτῆς: Μποροῦσε γὰρ κατωρῆν εἰς εἴδησι περὶ;

Δοξαρίτης: Ἦτο ἡ μόνη περὶ τὴν ὁποίαν εἶχαν. εἴδη δὲ ὑπῆρχεν.

Κοιδηγιτῆς: Δέχομαι μὲ ἐπιφυλαῖς τίνας τὴν γνώμην τοῦ κ.

Πεζαῖν. Ἄν κατωρῶμε γὰρ ἀξιερῶς εἰς τὸ δέμα του ὁ λόγος αὐτῆς τὴν ἐργασίαν, δαί ἦτο περισσότερο ἐπιτυχμένη. Δὲς πρὸς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ δέματος ὁ κ. κ. κ. παρατηρεῖ, ὅτι ἔπρεπε πρῶτον γὰρ γραφῆ τὸ «ἀντὶ προλόγον», καὶ κατόπιν ὁ πῖναξ περιεχομένων.

Παυλῆτιου (μὲ ἐπιφυλαῖς). μὲν γαίνεται ὅτι πρέπει γὰρ προηγεῖται ὁ πῖναξ περιεχομένων.

Κοιδηγ: Οὕτως εἴδεται. (καὶ συνέχισεν)

Εἰς τὴν εἰσαγωγὴν γίνεται λόγος περὶ Ἰγνατίου καὶ παιδο-
διδασκῆς Εὐαγγελίας· ἔχον δέσιν εἰς τὸ δέμα μας;
Περίτρε· καί ποιοι μικρὰν δέσιν ἔχον.

Καὶ νη· "Ἐστὶ ὅπως εἶναι δὲν ἔχον οὐδεμίαν δέσιν." Ἀν ὁ-
μως μοῦς ἐξηγήσῃς τί εἶναι παιδοδιδασκῆς Εὐαγγελίας καὶ
τότε δαὶ εἶχον δέσιν τινὰ.

Ἐπίσης ἡ εἰσαγωγὴ τῶν δαὶ ἔδει τοῖς ἡτο μικροτέρα.

Εἰδικαὶ Παρατηρήσεις

Χαίταης: Νομοθετικὴ ἐξουσία δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ τῆς Σμύρνης. Καὶ νη. - Συμφωνῶ.

Παι/ντίον: Οἱ ὅροι τοῖς ὁποῖους ὁ συνάδελφος ἀναγέρει
αὐτοῦ μὲν ὅρδοι ἀλλ' ἐδὼ κομίσω πῶς δὲν ἔχον τὴν δέσιν
τοὺς.

Καὶ νη. Ἡ ἐκκλ. τῆς Σμύρνης εἶναι ὀργανωμένη· οἱ δαὶ τὴν
ὀργάνωσιν τὴν δέσιν ἢ ἀρχαίαν, τὸ δὲ νόμον ἔχει μορφήν
ἐδμητικὴν δικασίαν. Ἡ ἐκκλ. αὕτη ἔχει μίαν ὑποτυπώδη ὀργά-
νωσιν καὶ συρρίνεται εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν πίστιν.

ὑπάρχον καὶ μερικοὶ ἔδμα μὲ πνευματικὴν χαρακτή-
ρα. Ἀδιστάτως, γέγει ὁ κ. παιδ, προτιμῶ εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν τὸν ὅρον λειτουργημάτων ἀπὸ τὸν ὅρον ἐξουσία.

Ἀτυχίς εἶναι ἡ ἐκφράσις "ἀπὸ ἱστορικῆς μεθόδου"
τὸ ὅρδον εἶναι "ἔξ' ἐπὶ φῶς ἱστορικῆς".

Ἐπίσης ἐχρησίσθη "Γεωγραφικαὶ ἐκκλησίαι", ἀντὶ τοιαύται
ἐκκλησίαι.

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ ὅρου "ταῖς προηγουμέναις" εἰς τὴν προκει-
μένην περίπτωσιν εἶναι ἐμφανὴς.

Κατὰ τὴν ὁρδὴν γνώμην τῶν ἐρμηνευτῶν οἱ προηγουμένοι
εἶναι τῆς Π.Δ. καὶ ὄχι προηγουμένοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰγνατίου.
ὅπως ἐχρησίσθη ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἐργασίᾳ. Ὁφείδεται τοῖς

προβίχων τὸ πλείονος ποτὶ, ὅσον πρόκειται τὰ ἐξαγοιζόμενα
ἐξ αὐτοῦ διαφόρα συμπέρασματα καὶ τὰ καίτωμα διαφό-
ρους κρίσεις.

Ἐξ ὧν ἀνέβηται αὐτῇ συνήθειᾳ ἐπὶ τῇ ἐκείνου
φροντιστικῇ ἐργασίᾳ συνεστῆναι τὸ παρὸν πρᾶγμα
ὅπερ ὑποχρεῖται ὡς ἐπεται
ὁ Κωνσταντῆς

Κωνσταντῆς

ὁ γραμματεὺς
Παυλὸς

Ἀριθ 20

Συνεδρίασις τῆς 31^{ης} Μαρτίου 1947

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

1. Ἀναίχτως φροντιστηρ. ἐργασίας τοῦ ἀπογοίτου κ.

Ἀριστείδου Χατζηδαΐνη, με' θέμα "τὸ ποζίτευμα τῆς ἑκκλ.
τῆς Ἑμύρης κατὰ τοὺς ἐπιστολὰς τοῦ Ἰγνατίου πρὸς Ρομ. καὶ Σμύρνην."

Ὁ κ. Χατζηδαΐνης ἀδωματικὸς ὢν τοῦ στρατοῦ, ἀπουσίαζε
λόγω εὐταΐου τοῦ ὑπηρεσίας του. Ὁ κ. καδινλὶς ἐξέγραψε τὴν
θέση του διότι δὲν εὐρίσκετο τὸ παρόν φροντιστήριον ἂν ἐν τῇ
παρουσίᾳ τοῦ συγγραφέατος. Τέλος ὑψιάντας ἕτερον τινα φοι-
τητὴν ἀνεγνώρθη ἡ φρον. ἐργασία τοῦ κ. Χατζηδαΐνη καὶ
ἤρχισαν αἱ παρατηρήσεις.

1. Γενικὴ ἐντύπωσις. Πρῶτος ὁ κ. Παπ/ντίου ἐξέγραψε τὴν
γνώμην ὅτι ἡ παρούσα ἐργασία ἔχει τὸν τύπον μᾶλλον πληροῦς
ἐπιστημονικῆς πραγμασίας. Ὁ κ. καδ. ἀκούων ταῦτα μάλιστα
ἐξεπλήθη καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος περιόδου εἰς τὰ ἑξῆς μόνον.
Ἐπὶ τῇ ὁρίσκει γνῶμαι αἱ ὁποῖαι ὑψιάνταν καὶ παρατηρήδων
ἢ καὶ ὑποστοὴν ἐπεξεργασίαν καὶ προχώρησιν, ἐρωτῶν.
Ἐστὶν εἰς τὸ θέμα του; Ὁ φοιτ. Λαζαρίδης ἀπάντησεν ὅτι
δὲν περιορίσθη εἰς τὸ θέμα του, διότι ἐνῶ ἔπρεπε καὶ μὲν ὁρίσθαι
τὴν εἰδικὴν περὶ τοῦ ποζιτεύματος καὶ μόνον τῆς ἐκκλησίας
τῆς Ἑμύρης ὁρίσκει διὰ μακρῶν περὶ τοῦ ἐπιστολῶν καὶ
προσέειπεν ὁ γ. Τσομπάνογλου. Μὲν εἶπε ποῖαν σχέσηιν ἔχει ὁ
ἐπιστολὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁρδαὶ αὐτὴν παρατηρήσεις, εἶπε
ὁ κ. καδ. Καὶ ταῦτα διότι ἔπρεπε συγχύσιν. Ἐπεχείρησε καὶ
περιορίσθαι εἰς τὸ θέμα του αὐτὸς καὶ ἔδωκε. διότι ἡ ἰ-
δια μαρτυρία εἶται καὶ διὰ τὰς δύο ἐπιστολὰς.

Μὲν ὁρίσκει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ
ἐπιστολῶν. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν πρὸς Πόλυκαριον καὶ Σμύρνην

γίνεται λόγος περί γράμμου. Υπαίρχαν δηγ. μέρη τινὲς ἰδιότροποι
(δηγ. ἀπαντῶνται μόνον μία φορά) ἐν προκειμένῳ ἀν' ἡρχάτε
το δαί ἐβήρε, ὅτι υπαίρχει διαγορά μεταξύ τῶν 5 καὶ 2 ἐπι-
στοφῶν. Δὲν συμφωνῶ, λοιπόν, μὲ τὸν κ. Παπ/γύνον. Βεβαίως
υπαίρχει καί ποια τὰς 5. Ἀλλοὶ δὲ διὰ τὰ ἔκπωμα ὅτι παρουσιάζε-
ται ὡς πλήρης ἐπιστημονικὴ πραγματεία δαί ἐπρεπε καὶ ἔχ-
μα μίαν μακρὰν ἐρχασίαν. - καὶ συνέχισαν. - Μοῦ ἀνέγερε
υπόμνημα Βασιλ. Δὲν ἐπρεπε καὶ τὸ ἀναγέρη εὐ τοῖ βο-
νημαται. Ἐπίσης ὅχι πατρολογία Δέρβον, ἀλλ' ἐκμητσιας.
Γραμματολογία τόμοι 3.

Εἰς ἐρώτησιν ἀν' πρέπει γ' ἀναγέρμα ἔργα τὰ ὁποῖα δὲ
μεταχειρίσθημεν, ὁ κ. καδ. εἶπεν: "Βεβαίως πρέπει καὶ τὰ ἀναγέ-
ρετε διὰ καὶ δείττε ὅτι τὰ χωρίδια. Υποχρεοῦνται οἱ ἐπιστή-
μονες - ὅχι βεβαίως οἱ φοιτηταί - καὶ ἔχουν ὑπ' ὄφιν τὴν ὁφούτη
πορ τῇ βιβλιογραφίᾳ. Εἶναι ἐπιστημονικὴ ἀπαιτήσις δικαίω-
τη καὶ ἔχει βαθεῖας συνεπείας. Προσωπικῶς, εἶπεν, τὸ δὲν με-
χάτο σφάλμα. ἔχει ὅμως ὁ ἐπιστήμων τὸ δικαίωμα καὶ ἔπει-
ἐνεκα ~~τῆς πᾶσης~~ λόγων δὲν ἡδυνήθη καὶ μεταχειρῶν τὸ δει-
κα ἔργον. Καὶ ὅμως ἐν ἔργον εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τῇ
ἐρχασίαν μας καὶ δὲν τὸ ἔχομεν, τότε καὶ ἡ ἐντύπωσις ἀναγῆ
πρέπει καὶ παραμείνη. Συμβαίνει καὶ γράφη τις ἐν ^{βασικόν} ἔργον ὡς τὸ
ὁποῖον πρό 20-30 ἐτῶν ἔχει ἐρχασθῇ καὶ αἶθος. Ἄν δὲν τὸ ἔχῃ
ὑπ' ὄφιν τὸν δὲν τῷ ἐπιτρέπεται καὶ γράφη.

Ἐπίσης ὁ ἐπιστήμων συγγραφεὺς ὁδεῖται καὶ καυδορίδῃ πᾶν
τοτε τῇ δέσει τὸν ἀπέναντι τῇ προγενεστέρῃ συγγραφεὺς
οἱ ὁποῖοι ἐρχάσθησαν ἐπὶ τῷ ἰδίῳ θέματι τὸ ὁποῖον καὶ
αὐτοὶ τῶρα ἐπεξεργάζονται. Ὁ ἐπιστήμων συγγραφεὺς ὁδεῖται
πρὸς τοῖς καὶ συνοφίδῃ καὶ μέχρι τῶδε ἐγνωμένα καὶ με-
τὰ ταῦτα καὶ προχωρῇ εἰς τὴν ἑδίαν τὸν ἐρευνᾶν.

αὐτό τό πράγμα οὔτε εἶναι καί εὐφρῆς. Διότι πᾶντος ἱε-
ραρχῶν τιμᾷ τό ἔρχον καί ἄν ὑπαίρχειν ἐπιτιμῶν
ως. Ἐγώ ὁ ἴδιος, συνέχισεν, παρὸς τό κῆρος τῆς δέσεώς μου
τό ὅποιον ἐπιτρέπει τό τοιοῦτον, ἀποδεύω, διότι τὸν θεσμόν
τοῦ ἐπισκόπου δὲ ἔχομεν δικαίωμα καί τὸν διδωμεν κατ'
ὅσον εἶναι ἱερός. Ἐπιθυμῶ καί ἐπιβλέπω τὴν προσοχὴν
ὅπως ἡμῶν εἰς τούτοις καί ἔχομεν σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀρχόν-
τας τῆς Ἐκκλησίας. Ὑποδέξω, τέλος εἶπεν, ὅτι δὲν ἀποδί-
δω καὶ τὴν πρόθεσιν. Ἐπιθυμῶ μὲν, ἀλλ' ἐρμηνεύω ψυχολο-
γικῶς τὰ πράγματα.

Συμπέρασμα (ὑπὸ τοῦ κ. καδ.) Δὲν πρέπει καί λέχθῃ ὅ-
τι ἀπέτυχεν ἡ ἐργασία αὕτη, ἀλλ' ὅτι δὲν μοῖς ἰκανοποι-
ῖται

Προέτι τοῦτον ἀγορῶν ὁ κ. καδ. εἰς τὴν ἐπέλευσιν τῆς
ἐργασίας εἰς γενικὰ θέματα εἶπεν: "Θαί ἴδεσθαι καί ἐπα-
νέλθω εἰς τὴν παρατήρησιν, ἡ ὁποία πολλαῖς ἐλέχθη, καί
ἡ ὁποία ἀγορᾷ ὅπως σχεδὸν τὸν λογισμὸν. Ἐρευνητοῦνται δη-
καί λέχοντ' πράγματα γενικὰ. Διὰ τὰ γενικὰ ἰσχύει τό
«οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον» Μόνον ὅταν μόνον τὸ
ταῖς ἐκείναις θαί εἶναι εἰς δέσιν καί γραφῇ καί γενικὰ δέμν-
ται. Ὅστις ἐπιτύχει αὐτὰ, ὡς γοιτητὴς ἐπέτυχε εἶναι μέσον
ἐπὶ τοῦ τοῦ ἐπισκοπικῆς τὸν παρατίθεως. Εἶναι τό Α
καί ὁ τῆς ἐνέργειας τῆς ἐργασίας.

Γενικὴ τοῦτον παρατήρησις: Πρέπει καί περιοριζόμεθα εἰς
τό θέμα μας.

Τό παρὸν πρακτικὸν ἐνεργῆσαι κατὰ τὴν ἐνεδρίαν
τῆς 19-5-47 καί ὑποχρεῖται ὡς ἐπεται

ὁ παιδαγωγὸς

Α. Κ. Καραντζής

ὁ γραμματεὺς
Α. Κ. Καραντζής

Αριθ. 21

Συνεδρίασις τῆς 9-5-47.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

1. Αναίτητος προϋποχρηστικὴ ἐργασία τῆς Δ/τῶς φοιτητικῆς Εἰρήνης Τεῖχος με θέμα ὑπὸ τὴν τίτην "Εἰδικὴς περὶ τῆς εὐμνησίας τῆς Κορίνθου κατὰ τὴν Α' Κήρυξος."

Λόγω τῆς ἀπουσίας τῆς ὡς ἀνω φοιτητικῆς καὶ ἐλλείψεως ἐπαρκούς χρόνου ὁ κ. καδ. προέβη εἰσέως εἰς τοὺς γενικοὺς παρατηρήσεις.

Καὶ ἀρχὴν παρατηρεῖ ὅτι εἶναι προφανές, ὅτι ἐξήδη τὸ θέμα τῆς ἡγο αὐστηρῶς περιωρισμένον. Δὲν τῆς ἀνέθετα πολλὰ προβλήματα κατὰ μόνον ἐν τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον ἠποφασίσθη εἶναι ἐξορισμένον.

Ὁ πρόλογος ἔχει ὅσας τὰς ἐλλείψεις τοὺς ὁποῖους εἶπομεν καὶ εἴποτε ὡς π.χ. "Διὰ τῆς ἐργασίας μου εὐαγγελίω καὶ παραδίδω ... ἢ δέω καὶ διανομοδοξοῦν καὶ π.

Ἐντὸς τοῦ ὑπὸ ἡμῶν θέματος ἔχει πολλὰ εἰσάματα

Ὁ εἰρημὸς ἐπιστομὸς Λουκάδου δὲν εἶναι γνωστὴ αὐτῇ ἢ δέσις. ἔχει ἀρκετοὺς παραδείγματα.

Ἐπειτα τὰ περὶ εὐμνησίας γενικῶς, εἶναι ξένον πρὸς τὸ θέμα: ἀναφέρει ἐξορισμένως τοὺς πηγὰς ἀπὸ τοῦ διγ. ὅσα τὰ κείμενα τὰ ὁποῖα εἶχομεν ~~ἡμεῖς~~ ἀναφέρει.

ἔχει ἐξορισμένον ἀντιτίθιν τῶν παραδόσεων μου.

Προέβη μοις ἀναφέρει κατανόησιν τινὰ προσεστω-
τίζουσαν θεωρίαν σχετικὴν πρὸς τὸ πορίσμα.

Αὐτοὶ καὶ ἀνέγραψαν ὅτι τοὶ εἶπε ὁ Χατζηκ

Οἱ προσεστωμένοι συμπίδονται ὑπὸ τὴν διδασχίν

Ἡ Δ' Τείχου ἔχει ἔως συνεχόμεναι ἀνελκυστίνες, ἐνῶ τὸ
ὅλα τὰ κείμενα ἐμφανίζονται σταθερὰ καὶ ὁμογενή. Οἱ προτε-
ραὶ ~~ἀνελκυστίνες~~ ^{ἀνελκυστίνες} διδάχης ^{ἀνελκυστίνες} διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχομεν ἀντι-
βίον χρόνον συγγραφῆς. Διατί τὰ ~~ἀνελκυστίνες~~ ^{ἀνελκυστίνες} τὴν διδάχην καὶ
καὶ μὴ ~~ἀνελκυστίνες~~ ^{ἀνελκυστίνες} καὶ ἄλλα κείμενα τὰ ὁποῖα εἶναι γιγ-
λοχικῶς καὶ ἱστορικῶς ἐκτιμηθέντα;

Δὲν ἐξήνεγκε τὸ θέμα τῆς ἡ δεσποτικῆς καὶ εἰς ἔχρη-
σιμοποιήσας πτυχὰς αὐτῶν ὁποῖαι ἦσαν ἐκδοθέντες.

Τελειώσαντες οὖν τὴν κριτικὴν τῶν παλαιωτέρων, λέγει, ὅτι
ἡ Δ' τῆς ἀνελκυστίνης εἰς τὸ γρονθοκοπῆσαι τῆς.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη τὸ παρὸν πρακτικὸν καὶ
ὑπεγράφη ὡς ἑπείτα.

Ὁ κριτικὸς

Π. Κωνσταντίνου

Ὁ Γραμματικὸς

Π. Κωνσταντίνου

Ἀριθμ. 22

Ἀναδημαϊκὸν ἔτος 1947-48

Συνεδρίασις τῆς

Ὁ κ. καθηγητὴς ἄνωγ' τῇ εἰσόδῳ του ἐν τῇ αἰθούσῃ
ἐξέφρασεν τὴν ^{χαρὰν} ~~ευχαριστίαν~~ του, διότι καὶ ποῖον
ἤρχισαν τοῖς φροντιστηριακοῖς μας μαθήματα.
Μετὰ ταῦτα ἐτόνισεν τὴν μεγίστην ἀξίαν τοῦ φρο-
ντιστηρίου εἶπὼν τὰ ἑξῆς:

“ Τὸ φροντιστήριον θεωρεῖται κέντρον τῆς ἐπιστη-
μονικῆς διδασκαλίας. Δὲν ἔχει ὡς κύριον σκοπὸν γὰρ
μὴν δώσῃ γνώσεις, διότι μέγα τμήμα αὐτῶν ἔχει
ἀποθησαυρισθῇ εἰς βιβλία. Καὶ ὑποτίθεται ὅτι εἰς
ἀπόφοιτος τοῦ Γυμνασίου εἶναι ἱκανὸς γὰρ ἀναγνώσῃ
ἐν ὁποιοδήποτε βιβλίῳ.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Πανεπιστημίου ἐδῶ ἔχει ἐν πολλοῖς πα-
ρεξηρηθῇ. Θεωρεῖται ὡς ἐν αἰωτέρον ἐμπαιδευτήριον εἰς
τὸ ὁποῖον, ὅπως οἱ πλείστοι φροντῶν, μαθηδαίνει τις με-
γὰρ διαφόρους γνώσεις αἱ ὁποῖαι δοῖ τοῦ παρόντος
ἀργότερον ἐν ἐπάγγελμα. Αὐτὴν τὴν ἀντίφασιν δὲν
τὴν συμμερίδομαι ποσῶς, καὶ πιστεύω ὅτι ἔχομεν
τὴν ὑποχρέωσιν γ' ἀσχοφιδῶμεν μὲ τὴν ἔρευναν. Ἡ
ἔρευνα αὕτη εἶναι τὸ δυσχερέστατον μέρος τῆς ἐπι-
στήμης καὶ ὁλοτεὴ αὐδοίγει! Ὁ λόγος εἶναι προφανής,
ἔνεκα τούτου ἡ ἀνακοίνωσις μιᾶς ἐκδόσεως ἀνευδο-
τον τιτος ^{πράσαν} ἐργον προδενεῖ μεγάλην χαρὰν εἰς τοὺς
ἀντιπροσώπους τῆς ἐπιστήμης.
Ὁ Χατναϊσκ π.χ. ὅταν ἐφάσεν εἰς τὸ Βερολίον
ἡ ἐκδοσις τῶν ^{τῶν ἐργαζομένων, Α.Ι.Β. Κυπρίων (Α.Κ.Κ.)} Φιλοδωρῶν Βρυτιῶν ἐσημείωσε καὶ τοῖς

Γὰρ ὅτι
ἡ χαρὰ
ἐν τῇ
ἐκδόσει
τῶν
Φιλοδωρῶν
Βρυτιῶν

Μετά ταῦτα ὁ κ. κοδινότης ἀνέφερεν ὡς παραδειγμα,
εἰς τὸ ὁποῖον καταφαίνεται ὁ τρόπος τοῦ ἐπιστημονικῶς
ἐργάζεσθαι, τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ "Μητροπόλεως καὶ
Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Οἰουμ. Πατριαρχείου κατὰ τὸ τα-
κτικόν τοῦ Παρισινοῦ κώδικος 1555 Α. Ἀθήναι 1934.,

"Ἡμεῖς, εἶπε, εἰς τὴν Ἀνωδομίαν τῆς Πρωσίας
διὰ τὰ εὐχάρω ὑλίκον ἀποπερόμενον εἰς τοὺς ἐπισκό-
πους τῆς Ἑλλάδος. ἔυρον, λοιπόν, διάφορα δελτία, ὅτι-
τα ἐγράψαν ὑπὸ πικρῶν ἐπιστημόνων. Ἀλλὰ μετα-
ξὺ αὐτῶν παρετηροῦντο διαφοραὶ. Ὅταν εὐρέξω
καὶ ἐμελέτησα τὰ δελτία αὐτά, εἶδον, ὅτι ὡρεῖτο
να μᾶλλον προηγουμένως περὶ πᾶν ἐπισκοπικῶν κα-
ταλόγων θεολογίας, Ἀθηνῶν κ.λ.π. ἔπῃρα τὰ νο-
τισία episcoporum. Ὁ κατάλογος ἐκείνος ἦτο
διηρημένος εἰς τρία τμήματα. Εἰς τὸ πρῶτον
περιλαμβάνοντο τὰ παρ' ἑσχατῶν, ὡς καὶ δὴ ὡρεῖτο
ἀντιφρονῶντα αὐτῶν. ἔρχοντο καὶ τὰ ἐσχατὰ.
Οὕτως ἡ ἐργασία μου διηρέθη εἰς τρία τμήμα-
τα. Τὸ πρῶτον μεγαλύτερον ἦτο ὁ πρῶτος κατάλο-
γος, καὶ ἐπεὶ ἐπρεπε γ' ἀπολυνθῆναι ἄλλῃ ὁδῷ
ἢ ἡμεῖς τὸν τρόπον.

Ποῖαι αἱ μέθοδοι τῆς ἐργασίας;
Αἱ μέθοδοι εἶναι δύο. Ἡ φιλολογικὴ καὶ ἡ ἱστο-
ρικὴ. Εἶναι ἀπαραίτητα ὄργανα διὰ τὴν ἐπιστη-
μονικὴν ἐργασίαν εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἡ φιλολογικὴ
μέθοδος ἀφορᾷ εἰς τὴν ^{κατὰ γράμματα} κατανόησιν τοῦ κειμένου
ἀπὸ φιλολογικῆς ἐπόψεως, καὶ ἡ ἱστορικὴ ἀποβέ-
πει εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ βαθυτέρου νοήματος
ἐπὶ τῇ βάσει ἱστορικῶν γνώσεων.

Κατόπιν ὁ κ. καθηγητὴς ἐτόνισεν τὰ ἑξῆς:

“ Εἰς ἐμείνο τὸ ὁποῖον θέλω γὰρ ἐπιστήσω τὴν προβο-
χὴν ὅλων ὑμῶν, εἶναι, ὅτι δὴ πρέπει ἐφεξῆς ὄχι μόνον
γὰρ παρακολουθεῖτε προσευτικῶς τοῖς παραυδόσεως, ἀλλὰ
καὶ τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα μελετᾶτε γὰρ τὰ ἔδετοι-
ζετε ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς διαφύσεως. Ἡ διαίρεση
εἶναι ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς μεθόδου τῆς ἐργασί-
ας· διότι ἐκεῖ φαίνεται πῶς ἐβουλεύθη ὁ συγγραφεὺς,
ποῖό δέτε πρῶτον καὶ ποῖό δεύτερον (σχέδιον μεθόδου
συγγραφῆς.)

Εἰς αὐτὸ, λοιπόν, ἀποβλέπει τὸ φροντιστήριον. Καὶ
ὑποδέτω τώρα δὴ μὲ δικαιολογῆτε διὰ τινὰ λόγον
δίδω τοσαύτη σημασίαν εἰς αὐτό.

Τὸ φροντιστήριον εἶναι τὸ κέντρον βάρους τῆς ^{ἐν τῇ Π. Π. Γ.} ἐπιστήμης. Ἐπομένῃ προσέτι, ὅτι καὶ δι' ἐμείνας
οἱ ὁποῖοι δὲν δ' ἀποφουδῆσαν τὴν αὐστηρὰν ἐπι-
στήμην εἶναι ἀπαραίτητος ἡ γνώσις τοῦ ἐπιστημονι-
κῶς ἐργαζέσθαι. Ἐχὼν δέ ὑπ' ὄφιν ὁ κ. καθηγη-
τῆς τὴν παρὰ τοῖς φοιτηταῖς ἐπιкураτοῦσαν ἀν-
τίληψιν, ὅτι δηλ. δὲν δὴ ἔχον ἄμεσον ἀνάγκην
τῆς μεθόδου συγγραφῆς, διότι δ' ἀεχοληθῶσιν μὲ
τὸ διδασκτικὸν ἐπαγγελμα, εἶπεν: “Ταῦτο εἶναι
λαϊδός, διότι ὁ ἠετιμμένος ἀπόφοιτος τοῦ Παι/μίου
δὴ ἔχη μίαν τάξιν εἰς τὴν ἐργασίαν του. Προκει-
μένον περὶ τῆς διδασκαλίας. Ἡ παιδαγωγικὴ δὲν ἔχει
τόσην σημασίαν ὅσην ἡ πληρότης τῆς διδασκα-
λίας... Καὶ κατέληξεν χαρακτηριστικαί. “Εἶναι
φριγνὸν γὰρ χωρὶς τις πολὺ καὶ γὰρ μὴν εἶναι
εἰς δέσιν γὰρ τὰ εὐδέσθῃ ἐπιστημονικῶς.”

Ἐπομένως οὕτως ἢ ἄλλως χρειάζεται αὐτό τό ὁποῖον
δίδει τό φροντιστήριον. Ἄλλως τε ἀπό ἐδῶ ~~πρόσκεινται~~
καί οἱ ἐπιστήμονες τοῦ μέλλοντος. Τοιούτῳ τρόπῳ εἶναι
^{τοῦ λυχνίου} δυνατόν γαί παρατηρηθῆναι καί ἐπιστημονικῶν πρόοδος.
Καί ὅταν λέγωμεν ἐπιστημονικῶν πρόοδος ἐννοοῦμεν
τὴν εἰσαγωγὴν νέων πραγματικῶν εἰς τὴν ἐπιστήμην.
Ἐν παρεμβάσει ἐλέγχσαν τὰ ἑξῆς: "Μέχρι τοῦ 1920
ἐπευρίσκει ἡ νομοθεσία καὶ ἦν ὁ πτυχιούχος οἰ-
κιστὴς Σχολῆς ὁ ὁποῖος παρουσίαζε μίαν πενιχράν
ἐργασίαν ἡδύνατο γαί γινῆ διδασκτωρ. Ἐν Ἑλλάδι μέ-
χρι τοῦ 1920 ἐγίνοντο σχεδόν ὅλοι διδασκτορες ἡρ-
κει μόνον πρὸς τούτο γαί καί τις ἐν ἀπλῶν
φροντιστηρίων. Ἀλλ' αὐτό δέν ἦτο δυνατόν γαί ἔξαι-
κολογηθῆναι καὶ ὅσον ~~πρὶν~~ ^{πρὶν} χειρίστη ἐντύπωσιν εἰς
τό ἑξωτερικόν. Ἐθεσπίσθη, λοιπόν, ὁ Νόμος 2905
διὰ τοῦ ὁποῖου διδασκτωρ θεωρεῖται μόνον ὁ ὑπο-
βάλλων πρωτότυπον διατριβήν. Πρωτότυπος δέ δι-
ατριβή λέγεται ἡ τό πρῶτον ἐμφανισθεμένη. Ἀλλ'
αὕτη μπορεῖ γαί εἶναι καί ἐπὶ ἐξεζητημένων
θεμάτων ὅποτε ^{δύο} εἶναι οἱ πόδοις τῆς θέσεως
original. Ἀλλὰ πρωτότυπος διατριβή εἶναι ἐνεί-
κη, ἡ ὁποία τό πρῶτον ἀνευρίσκει τὴν ἀλήθειαν
ἐπὶ ὠρισμένων ζητημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποῖων δέν ὑπῆρ-
χεν ἰδέα ἢ δέν ἐδόθη λύσις. Εἶναι ἐπομένως πρω-
τότυπος διατριβή ἡ εἰσαγωγὴ νέων λύσεων εἰς
τὴν ἐπιστήμην."

Κατόπιν τῶν εἰσαγωγικῶν τούτων παρατηρήσεων
ἐπὶ τοῦ φροντιστηρίου, ὁ κ. κοιδηγητής ἔδωκεν
τὰ θέματα τῶν φροντιστηρίων τῶν δευτεροετῶν

γοιτητῶν, ἅτινα ἔχουσιν ὡς ἀπολόγους:

Φροτιστηριακαὶ ἐργασίαι β/τῶν γοιτητῶν.

1/ Ἀγόρης Ἡ ἑμφυσία τῶν Φιλίππων
κατὰ τοὺς εἰδήσεις τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστο-
λῆς τοῦ ἀποσ. Παύλου καὶ τοῦ Πολυκάρπου πρὸς
Φιλιππησίους.

2/ Ἀγγελιδότης Ἡ ἑμφυσία τῆς
ἑξέου κατὰ τὰς εἰδήσεις Πράξεων Ἀποστόλων
καὶ Ἰγνατίου πρὸς ἑξέσιους.

3/ Ἀρμενίου Ἰωάννης: Ἡ ἑμφυσία τῆς Σμύρνης
κατὰ τοὺς ἐπιστολὰς Ἰγνατίου πρὸς Σμυρναίους
καὶ πρὸς Πολύκαρπον.

4/ Δαυὶλα Χρυσή: Ἡ ἑμφυσία τῆς Φιλαδέλφει-
ας κατὰ τὸν Ἰγνατίου.

5/ Θεοχαρίδης Αἱ σχέσεις τῶν ἑμ-
φυσιῶν τῆς Ἀσίας πρὸς τὴν ἑμφυσίαν Ἀντιο-
χείας καὶ τὸν Ἰγνατίου.

6/ Κοιτούδης Ἀγγελος: Αἱ σχέσεις τῆς ἑμφυσίας
Ἀντιοχείας πρὸς τὴν Ρώμην.

7/ Καραγιάννη Βασιλίη: Σχέσεις τῆς ἑμφυσί-
ας Κορίνθου καὶ Ρώμης κατὰ τὸ τέλος τῆς
πρὸς Ρωμαίους καὶ τὴν πρώτην Κλήμεντος.

8/ Κυβερναίου Εὐτυχία: Ἡ ἑμφυσία τῆς Κο-
ρίνθου κατὰ τὴν πρώτην Κλήμεντος.

9/ Μαιτσάκης Ἰωάννης: Τὸ πορίτευμα τῆς ἑμ-
φυσίας κατὰ τὴν διδασχὴν τῶν 12 Ἀποστόλων.

10/ Ρεντίνας Ἡλίας: Διατί καὶ ποῖον τὸ περιε-
χόμενον τῆς ἑρίδος ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὴν πρῶ-
την Κλήμεντος.

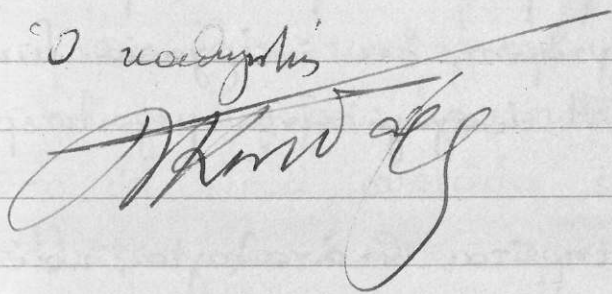
11) Στυλιδίου Παρριευή: Ἡ ἔμφησις τῆς Σμύρνης καὶ
ὁ Πολυκαρπὸς κατὰ τὸ μαρτύριόν του.

12) Σταυρίδης Ἀδαράσιος: Ἡ ἔμφησις τῶν Τράλλεων
κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰγνατίου.

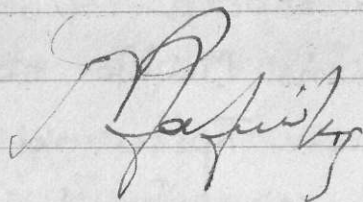
13) Τσεντιμόπουλος Ἀλέξανδρος: Ἡ ἔμφησις τῶν Μελ-
νησίων κατὰ τὸν Ἰγνατίου

14) Τραυτέλλος Σωτήριος: Ὁ Ἰγνατίος ὁ Θεοκόπος
κατὰ τοὺς ἐπιστολὰς του.

Ὁ κωδωνὸς

Ὁ γραμματεὺς

Αριθμ. 23.

Συνεδρίασις τῆς 17^{ης} Νοεμβρίου 1947

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

1. Ἀνάγνωσις φροντιστηριακῆς ἐργασίας τοῦ φοιτητοῦ διαυόγου Διονυσίου Κυράτσου ὑπὸ τὸν τίτλον "Τὸ 8^{ον} βιβλίον τοῦ Εὐσεβίου"

Α. Γενικαὶ παρατηρήσεις

1. Ὡς πρὸς τὴν διάρθρωσιν. Πρῶτος ὁ φοιτητὴς κ. Πετρίτης ἐξέφραξε τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἐργασία δεικνύει μεγάλην προσπάθειαν. Ἡ εἰσαγωγή εἶναι μεγαλύτερα ἀπ' ὅτι ἔπρεπε.

Καθηγητὴς. Μοῖλλον παρατηρεῖται ἡ ἀναλογία, καὶ προσέθετεν. Πρέπει γὰρ προσέχωμεν εἰς τὸ μεθοδικὸν μέρος τῆς ἐργασίας. Δηλαδή γὰρ παρατηρεῖται ἀναλογία τοῦ κυρίου θέματος πρὸς τὰ ἐπιλεγόμενα.

2. Ὡς πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν. Εἰς τὴν εἰσαγωγὴν παραλείπεται τι τὸ συνιδῶδες. Δεῖ μᾶς ἀναφέρει τιποτέ περὶ τοῦ 8^{ου} βιβλίου. Ὅτι, δηλ. εἶναι προϊὸν τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῆς γεγομένης ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως. Τὸ 8^{ον} βιβλίον ἔχει μίαν ἀπαρίθμησιν ὅλων τῶν κεφαλαίων. Θὰ ἔπρεπε, λοιπὸν, ὁ ὑπὸ κρίσιν φοιτητὴς ν' ἀναφέρῃ ὅτι ἀποτελεῖται ἐκ 17 κεφαλαίων. Θὰ ἔπρεπε προέτι γὰρ ἐνστάσῃ τὴν ἐκδοσιν αὐτῶν πρὸς τὰ προηγούμενα (τοντέστι τῶν 7 πρώτων βιβλίων ἢ τοῦλάχιστον τοῦ 7^{ου} βιβλίου τῆς Ἑκκλησιαστικῆς ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου). Ἐπίσης αὕτη ἡ εἰσαγωγή τοῦ 8^{ου} βιβλίου μαρτυρεῖ ποῖα στοιχεῖα θεωρεῖ σπονδαῖα ὁ Εὐσέβιος διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑκκλησίας. Αὐτὸ εἶναι ἐν τῶν μεγαλυ-

τέρων προβληματίζων εἰς τὸ ὁποῖον ὁρᾷ τις καὶ λαβὴ δέ-
σιν ἀνεξαρτήτως τοῦ τί πιστεύει. Ποῖον εἶναι δηλ. τὸ
ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐνώγει τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὁ Εὐ-
γένιος ἔγαντι τῷ Σπηματός τούτων ἔλαβε δέσιν.

3. Ὡς πρὸς τὸ ἑξωτερικὸν τῆς ἐργασίας

Ὁ φοιτητὴς Κυράτσος ἐξέθεσε πρῶτον τὰ περὶ τῶν
διωγμῶν καὶ ἔπειτα τὰ περὶ Εὐεβίου. Ἐνῶ δὲ ἔ-
πρεπε καὶ γίνῃ τὸ ἀντίθετον. Ἄλλος τῶν φοιτητῶν
εἶπεν, ὅτι δὲν ἦτο ἡγαγμένος καὶ καὶ αὐτὴ τῇ
διακρίσει. Ὁ κ. κοδνητὴς συνεχώρησεν πρὸς τὴν ὑ-
πό τοῦ κ. Ἀργυροῦ διατυπωθεῖσαν γνώμη, ὅτι δηλ.
τοῦτο δὲν εἶναι σύσιωδες ἀλλὰ μάλλον δὲ ἦτο
καλλίτερον καὶ ἐυδὲς πρῶτον καὶ περὶ τοῦ Εὐεβίου
καὶ κατόπιν καὶ περὶ τῶν διωγμῶν. Μετὰ ταῦτα
ὁ κ. κοδνητὴς ἐτόνισεν, ὅτι ἡ διατύπωσις τῆς ἐρ-
γασίας τοῦ φοιτητοῦ μαρτυρεῖ ἱκανότητα.

Β. Ἰδιαιτὶ παρατηρήσεις.

1. Ἀνάλυσις τοῦ βιβλίου.

Ἡ παρατηρούμενη ἀταξία εἶναι σχετικῶς καὶ
δὲν εἶναι ὅπως ἀνάλυσις ὅπως ἀταξέρεται εἰς
τὸ φροντιστήριον, ἀλλὰ περὶ τῆς τοῦ 8^{ου} βιβλίου,
διότι ἡ ἀνάλυσις προϋποθέτει λεπτομερειακὴν ἀνέπτυξιν
ὅλων τῶν ἀναγερομένων Σητημάτων.

Εἰς τὸ πρῶτον κεχ. ἀναγέρεται ὅτι αἷτια τῶν
διωγμῶν ἦσαν τὰ πάθη καὶ ἡ φιλοφροσύνη τῶν Χριστι-
ανῶν. Ἡ ἐπιχροαὶ αὕτη δὲν εἶναι ἀκριβής. Τὸ αἴτι-
ον εἶναι, ὅτι ὅταν ἤρχισαν οἱ διωγμοὶ γόγω τῆς
ἀντιμαρτυρίας τῆς Ἰωῆς τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ
μαρτυροῦν τοιαύτης εὐρέθως οὕτω γρηγορῶς

ἀπροετοίμαστοι. Ὁ Εὐσέβιος ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου εἶχε
καὶ δευτερεύοντας. θέλει γὰρ δηγήσῃ τὴν πρὸ τῶν διωγμῶν
περίοδον, ἄλλοι εἰς ὅτι οἰκοδομεῖ. Ζητεῖ γὰρ δῶκεν μοι
γενικὴν εἰκόνα τῆς καταστροφῆς δι' ὁλίγων λέξεων διό-
τι ἡ ἱστορία τοῦ Εὐσέβιου εἶναι εἰς πολλὰ σημεῖα ἐν-
τομος καὶ δὲν δαὶ ἡδυνάτο γὰρ κατηχορήσῃ τις ὡς ἐν
τούτῳ τῷ Εὐσέβιῳ ἐν σχέσει τοῦ ὅλου τοῦ βιβλίου του
διότι πρέπει γὰρ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ εἰς τὰ προη-
γούμενα μαθήματα, ὅτι δηλ. τὸν ὠνομαῖον πατέρα
τῆς Ἑκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ, εἰς ἐπιτρέπεται δῶκετος χα-
ρακτηρισμὸς γὰρ εἶδεντο ὑφ' ἡμῶν ^{ἀφορῶν} ὅχι τόσον εἰς τὸ καὶ
ἀρχὴν γεγονὸς δηλ. τῆς συγγραφῆς τῆς πρώτης Ἑκκλησι-
αστικῆς ἱστορίας δαὶ ἡδυνάμεθα γὰρ χαρακτηρίσω-
μεν ὅτι εἶναι ὁ Χριστιανὸς Πλυνταρχος.

Κάποτε ὁ μέγας φιλόσοφος Willamovitz ἐρωτηθεὶς
τί δαὶ ἐπρωτίμα γ' ἀποζητῇ ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας εἶπεν
ὅλα ἐντὸς τοῦ Πλυνταρχου, διότι αὐτὸς ἐννεύεντρο-
θεν πάρα πολλὰ ἀπὸ τὴν προγορευτὴν καὶ γρα-
πτὴν παράδοσιν τῶν ἀρχαίων. Ἐν μικρῷ μέτρῳ
δυνάμεθα γὰρ εἰπωμεν τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τοῦ Εὐσε-
βίου. Ὁ Εὐσέβιος ὅχι μόνον διέσωθεν τὰς μέχρι
τότε σπουδαιοτάτας ἱστορικὰς εἰδήσεις, ἀλλὰ καὶ
διὰ τῆς διασώσεως τῶν πολυτίμων ἀποσπασμάτων
τῶν διαφόρων ἐκλεκτῶν συγγραμμάτων, μᾶλλον δὲ μὴ μὴ
ἐπιλογὴ ἀπὸ τὰ συγγραμματα τῆς πρώτης περιό-
δου, ἅτινα δὲν διεσώθησαν. Καὶ ἐπομένως ὁ Ἑκκλη-
σιαστικὸς Εὐσέβιος εἶναι διπλῶς τὴν ἀξίαν.

Εἰς τὸ πρῶτον κεφ. τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ
ἀναμείωρσιν τῆς ὅλης Ἑκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ὁ Εὐσε-

βιος δέλει ναί δῶκε δι' ὀλίγων ἔνα χαρακτηρισμόν τῆς
πρὸ τῶν διωγμῶν περιόδου, τὴν ὁποίαν ἐν μέρει ἔζησεν.
Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον πρέπει ναί προλαμβάνεσθαι ἡ
κρίσις ὑπὸ τῆς κριτικῆς. Αὐτὸ εἶναι ἔνα προσὸν τὸ
ὁποῖον μόνον ὁ Θουκυδίδης ἠδυνήθη ναί διασωθῇ εἰς μέ-
γιστον βαθμῶν. Ὁ Θουκυδίδης ἔζησε σχεδὸν τὴν ἱστορίαν
τὴν ὁποίαν ἐκδέτεται· εἶναι δέ μέγας διότι τῶν τὰ γεγο-
νότα ἠδυνήθη ναί ἀρδῇ ὑπεροίκω αὐτῶν· δεύτερον ἠδυ-
νήθη κατὰ χρονολογικὸν τρόπον ναί ἐκδέσθαι αὐτὰ ἐν
ποιεῖν δυνατῇ συντομίᾳ· τρίτον, διότι ἠδυνήθη ναί
ἀνεύρη τὰ βαδύτερα αὔτια τῆς ἱστορικῆς διαδυνα-
σίας. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μέγιστον, τὸ ὁποῖον πρέπει
ναί ἐπιδιώκειν πᾶν ἱστορικὸς. Εἰς τοῦτο ἄλλως τε δια-
φέρει ἡ ἱστορία τῆς χρονογραφίας. Οἱ μεγαλότε-
ροι τῶν ἱστορικῶν ἐνεβάδυνον εἰς τὰ αὔτια τῆς ἱστο-
ρίας. Δεῖν δυνάμει ναί συχυρίνωμεν, βιβαίως, τὸν Εὐεβ-
ιον μετὰ τοῦ Θουκυδίδου ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἡροδότου.
Ὁ Εὐεβιος, γοῖνος, προσπαθεῖ συντόμως ναί ἐκδέσθαι αὐ-
τὰ τὰ γεγονότα ἀλλ' ἔχει καὶ καὶ πολλὰ μερικῶς ἐκ-
φράσεις αἱ ὁποῖαι προσδίδουν φαντασμοῖν· ὁ ἴδιος
ἔχει ἱκανὴν γνησιότητα.

Ἔτερα εἰδικὴ παρατήρησις εἰς τὴν εἰσαγωγὴν
Ὁ τρόπος τῆς ἐκδέσεως τοῦ Εὐεβίου μαρτυρεῖ ὅτι ὁ
διωγμὸς ἐμφανίζεται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ὡς δείγμα τῆς
ἐξελίδεως ἡ ὁποία ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ Διοκλετιανοῦ καὶ
ἐσυντεχίσθη μετὰ ταῦτα μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Μαξι-
μιανοῦ καὶ Μαξεντίου δηλ. ἐδῶ ὁ Εὐεβιος καίγει
μῖον παρὲνδεσιν καὶ εἰσέρχεται εἰς πολιτικὸν
λεπτομερείας. Καὶ αὐτὸ δῶι ἔπρεπε ναί ἔσχαρδῇ ἀπὸ

τὸ φροντιστήριον ἀλλ' ἀπύτει κόπος.

Ὁ Εὐσέβιος καίτοι εἰς τὴν ἐπέυτασιν αὐτὴν μίαν συνο-
πιτικὴν ἐκθεσιν τῶν μαρτύρων ἥτις εἶναι πολύτιμος.

Ἀπὸ τοῦ τρίτου μεταγραφίου ἐκτίθενται τὰ περὶ τῶν μαρ-
τύρων. Ἡ ἐπιγραφή "Περὶ τῶν μαρτύρων," τὴν ὁποίαν
ἔχει τὸ φροντιστήριον δαὶ ἔδῃ γὰρ τεθῇ μέ τὴν συμπλή-
ρωσιν. "Περὶ τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ τρόπου καὶ ὃν
ἐμαρτύρουν," Ἡ ἐπιγραφή αὕτη δὰ συμπεριλαμβάνει
τοὶ μεγάλα 3-14 καὶ ἔπειτα πάλιν § 1.

Ὁ Εὐσέβιος καὶ τοὶ μέγα βαθμὸν ἔχει τὴν χρονολο-
γικὴν σειράν. Εἰς τὸ 8^{ον} βιβλίον τὴν διακρίπτει προ-
κειμένου τοὶ ἐκθεσὶν τὰ περὶ τῶν μαρτυρίων τῶν Χρι-
στιανῶν.

Τὸ φροντιστήριον ἔχει σκοπὸν τοὶ μᾶλλον διδάξῃ τὸν τρό-
πον τῆς συστηματικῆς ἐργασίας. Ἡ ἱστορία πρέπει νοὶ
μᾶλλον διδῇ τὴν χρονολογικὴν ἀσφάλειαν.

Ἡ ἐπισταμένη μέθρη τῶ 8^{ον} βιβλίου ἀρχὴ ἡμῶν εἰς τὸ
συμπέρασμα, ὅτι τὸ βιβλίον τῶτο διακρίνεται εἰς τρία
μέρη. 1/ Ἀπὸ τῶν μεγάλων 1-3 2/ ἀπὸ τοῦ μεγ. 3-14 καὶ 3/ ἀπὸ τοῦ μεγ. 14-17. Ποὶ ἐπενέβημεν ἡμεῖς;
εἰς τοὺς παραγράφους τὰς ὁποίας δέτομεν εἰς ἕκαστον ση-
μεῖον. Αὐτὸ εἶναι προσαρμογὴ τῆς μεθόδου πρὸς τὸ
ἀντιμετώπιον.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. κομνηνὴν μᾶλλον ἀνέγερει ἐν ἀνέ-
χλυτον παραδείγμα εἰς τὸ ὅποιν κατανοεῖται ὁ
τρόπος καὶ ὃν δέον νοὶ γίνεσθαι τὸ φροντιστήριον.
Ἔχω χάριν, εἶπεν, μίαν μικρὴν πραγματείαν ἔξ ἀ-
γορῆς τοῦ Φωτίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Οὕτως
διδάσκων ρήτωρ ἐξελέγη εἰς ἡλικίαν 29 ἐτῶν Πατρι.

ἀρχῆς ἱεροσολήμων. Τό γεγονός τούτο ἐξημέριωσε τήν μὴν
τῶν ἀντιπάλων του καί ὁ Φώτιος ἐξορίσθη. Μοι ἀνετέθη
καί διαπραγματεύω τήν ὑπόθεσιν ἀντιμεμενιυῶς. Ἡ ὑπόθε-
σις αὕτη εἶναι, ὅπως φαίνεται, ἱστορικῆς, νομικῆς, καί
κανονικῆς φύσεως. Καί ἀρχῇ ὅμως τό θέμα ἦτο ἱστορι-
κόν. Διήρεθα, λοιπόν, τήν ἐρχασίαν μου εἰς τρία μέρη.
Εἰς τό πρῶτον ἐδέδεσα τήν ἱστορικῆν ὑπόθεσιν, εἰς τό
δewτερον τήν Νομικῆν πλευράν, διότι εἶναι ὑπόθεσις ἡ
πολιτείας, καί εἰς τό τρίτον τήν κανονικῆν ἀποφύ-
του Σητήματος. Ἄλλος τις ἦτο δυνατόν καί ἀναμύδῃ
τήν ἱστορικῆν μετά τῆς νομικῆς πλευρᾶς τοῦ Σητή-
ματος. Ὅσον ὅμως εἶναι τό βαθέες.

Ἡ ἐπιγραφή τοῦ 4^{ου} κεφ. ἡ ἀναγερομένη εἰς τοὺς ὁ-
μολογητάς δά ἔδει γὰρ τεθῇ ὡς ἑξῆς: "Οἱ ὁμολο-
γηταί καί ἡ διατηρῆσις τοῦ ἀεὶ συμβαίνοντος τῶν δια-
ταχμαίων πρό τοῦ ἀπουλειστικῶς μονοθεϊσμοῦ τῶν
Χριστιανῶν,"

Εἰς τό 6^{ον} κεφ. Ση. § 3 ὑπαίρχει παρανόησις τις. Αὕτη
ἀφορᾷ εἰς τήν ὑπόθεσιν περὶ τοῦ τί συνέβη εἰς τήν πε-
ριοχὴν τῆς Συρίας καί Μεσσηνίας ἐξ ἀφορμῆς τῶν διωγ-
μῶν. Παρατηρεῖται σφετερισμός τῆς βασιλείας. Καί εἰς
αὐτό τό σημεῖον ἀκριβῶς ἴσχει περίπου ἡ χρονολογικῆς
ἐνδεξις τῶν γεγονότων ὑπὸ τοῦ ἑσπερίου. Ἀπὸ ἐδῶ καί
ἑξῆς ἀναφέρονται τὰ περὶ ἐπαρχιῶν. Καί ἐπομένως
τὰ μέχρι τῶδε μεγάλα ἀποτελοῦν τήν εἰσαγωγὴν
μέχρι τοῦ 13^{ου} κεφ. Ἐπομένως εἰς τό σημεῖον τούτο
τῆς παραγράφου δά ἔπρεπε γὰρ λεχθῇ ὅτι εἶναι χρο-
νικῶς κατατεταχμένα τὰ γεγονότα ἀλλ' ἐντεῦθεν κα-
ταγράψῃ καί εἰσαγωγὴν περὶ τῶν μαρτυρίων ἐν ταῖς

ἐπαρχίους. Τέλος τὸ 6^{ον} κεφ. μᾶς εἰσαίγει ἀκριβῶς
εἰς τὴν καὶ ἐπαρχ. α. ἐνδεσιν τῶν μαρτυριῶν μᾶ.
Λέγεται δὲ μνημονεύει καὶ περὶ τινῶν ἐπαρχ. ὧν.
Ἡ ἐπιγραφή, λοιπὸν, δοῖ ἔδει γὰρ τεθῆ ὡς ἔξῃς: "Πε-
ρὶ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Φρυγίᾳ μαρτυρησάντων
καὶ διαλαμψάντων." Τὸ 8^{ον} κεφ. δη. §4 εἶναι
ἀξιοσημείωτον διότι παραθέτει γεγονότα ἐξ αὐτοφίας
καὶ τούτο ἔδει γὰρ σημειωθῇ. Προσέτι εὐφραδισ-
τικὰ δοῖ ἔδει γὰρ σημειωθῶν ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, διότι
εἶναι χαραιοτηρικτικά: ὅπως αἰ. ἔξῃς: "ἐνδο μῦθοι
τῶν ἀριδμῶν ἄνδρες ἄμα γυναῖδες καὶ παῖδιν ὑ-
πὲρ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν διδασκαλίας τοῦ προσ-
καίρου Ἰὴν καταγρονθήσαντες διαφόρους ὑπέμειναν
θανάτους," "θαυμασιώτεροι οἱ πλοῦτες καὶ εὐγε-
νεῖαι καὶ δόξη, λόγῳ τε καὶ φιλοσοφίᾳ διαίρε-
σαντες πάντα ἡ μὴ δώτερα δέμενοι τῆς ἀλη-
θείας εὐσεβείας καὶ τῆς εἰς τὸν Σωτῆρα καὶ Κύ-
ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστεως," "οὐδαμῶς πρὸς
τῶν τοσούτων ἐπὶ τῷ φιλοδωεῖν μὲν ἐφέσθαι
καταγρονθήσαι δὲ τῶν περὶ ὁμολογίας καὶ ἀρνήσε-
ως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν δεσμῶν ὑπήχθησαν. ...", κ. ὅ.
Ἐπίσης ὑπὸ τῷ κ. καὶ κη. συνιστῶν ὅπως αἱ
ἐπιγραφαὶ τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν παραγράφων
εἶναι συντομώτεραι. Τούτω εἶναι μᾶλλον χαίρισμα καὶ
προϊρχεῖται ὅχι τόσον ἀπὸ τῶν αἰώνων ὅσον ἀπὸ
ἀσυνεχίας. Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἡ συντομία εἶναι προσόν,
σχετικὸν λόγον καίνει καὶ ὁ εὐσεβ. ὡς λέγει: "Ἀλ-
λοὶ τί χρὴ πολλὰ λέγειν;"
Τὸ 11^{ον} κεφ. ἔχει ὡραίαν περιγραφὴν, καὶ ἐπέτυ.

χεν τὸ φροντιστήριον εἰς τούτο. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ 13^{ου} κε-
θαί ἔπρεπε ν' ἀντιπαρατεταυρῇ ὡς ἔστι: "Κατάλογος τῶν
δαυατωθέντων ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων..." ἔπρεπε γὰρ
ἐξαρθρῇ ἡ στοιδερότης τῶν Χριστιανῶν εἰς τοὺς διωγμούς.
Ἐπίσης γὰρ τεθῇ καὶ ἡ φράσις: "τοῦτον ποῦς Μαξέν-
τιος ὁ τὴν ἐπὶ Ρώμης τυραννίδα συστήσας..."
ἔπρεπε ἐπίσης εἰς τὸ τέλος γὰρ ἐξαρθρῇ ὅτι ἔχομεν πα-
ραλληλισμούς τῶν δύο τυράννων.

Ὡς πρὸς τὴν υῤιτικὴν.

Ἡ υῤιτικὴ ὑπερέβη κατὰ τι. εἶναι δύσκολον γὰρ
καὶνὴ τις μίαν τοιαύτην υῤιτικὴν ἔστω καὶ ἂν εἴ-
ναι πολὺ ἡβημένος πρὸς τούτο.

Τὸ περὶ τοῦ Μεγάλου Κων/τίνου ἴζημα θαί ἔλθῃ εἰς
τὴν σειράν τῶν μαθημάτων καὶ ἐκεῖ θαί ὀμιτῶ-
μεν περὶ τῆς μεταβολῆς τῆς μεγάλης προσωπικότη-
τος τοῦ Κων/τίνου ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστιανισμόν.

Συμπέρασμα.

Ὁ φοιτητὴς Κυράτσος ἡρχάσθην καὶ παρουσιάσας
ἐπιτυχὲς φροντιστήριον. Ὡς πρὸς τὴν κατὰ θεοδωσί-
αν εἶναι ἡ τὸ πρῶτον ἐμφανισθεμένη ἐρχασία.
Ἐτονίσθη προσέτι ὑπὸ τῶν κ. κοδινηλοῦ, ὅτι εἰς
ταῖς μέγας ἐνδέξεις τῆς Εὐρώπης ἔχομεν βραί-
βουσιν τῆς γιγνομένης.

Ἐγὼ ὡ συνετάξην τὸ παρὸν πρακτικὸν ὅπερ
ὑπογράφεται δεόντως.

Ὁ κοδινηλὴς

Ὁ Γραμματεὺς

Γαζιῆς

Ἀριθμ. 24

Συνεδρίασις τῆς 2^ας Φεβρουαρίου 1948

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

1. Ἀποίγνυσις φρον. ἐργασίας τοῦ φοιτητοῦ κ.
Ἰωάννου Ἀργυροῦ ὑπὸ τὸν τίτλον "Περὶ τῆς
τοῦ α' καὶ β' βιβλίου τῆς ἑκμτ. Ἱστορίας
τοῦ Εὐσεβίου."

2. Κριτικὴ αὐτῆς.

Α. Γενικαὶ παρατηρήσεις

Ὁ φοιτητὴς κ. Ἀργυρὸς μέ τὴν εἰς παραγράφους διαί-
ρεσιν τῆς ἐργασίας του, ἔδωκε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ
χωρισμὸς οὗτος εἶναι τοῦ Εὐσεβίου. Ἐπίσης εἰς τὸν πίνακα
περιεχομένων δὲν ἀναφέρονται αἱ ἐπιμεγαλίδες προίχ-
μας τὸ ὅποσον δεῖ ἔπρεπε γὰρ συμβῆ. Αἱ οἰκολογίαι εἰ-
ρου σχετικῶς καλαί.

Ὡς πρὸς τὸ σχέδιον. Τὸ σχέδιον τῆς ἐργασίας
τοῦ κ. Ἀργυροῦ ἦτο τὸ ἑξῆς: Κεφ. Α'. Οἱ Ἀρχόντες τοῦ
Ρωμαίου Κράτους. Κεφ. Β'. Εἰδήσεις καὶ γεγονότα
σχετικὰ μὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου. Κεφ. Γ'. Οἱ αἰ-
πόστολοι. Φν

Φυσιμὸν ἦτο μετὰ τὸ πρῶτον κεφ. γ' αἰεροφθογία
τὸ τρίτον δηλ. οἱ Ἀπόστολοι, τὸ δὲ δεύτερον κεφ. δ'
ἔπρεπε γὰρ εἶναι πρῶτον.

Αὐτὸ διὰ τοῦ ἐπιτευχδῆ, κατὰ τὸν φοιτητὴν Λαλιώ-
την, πρέπει γὰρ προηχθῆ πλήρης μελέτη καὶ ἐπεξερ-
χασία τοῦ πρὸς ἀνάπτυξιν θέματος καὶ κατόπιν ἐπε-
ξεργασία γενικῶν σημειώσεων. Ἀρσὺν ἔχωμεν ὑπὸ ὄφιν
μας, τοιοῦτοτρόπως, ὁλοκληρῶς τὸ ἐπεξεργασμένον ἤδη
περιεχόμενον τότε δυνάμει γὰρ προῶμεν ἐπιτυχῶς

εἰς τὴν λογιὴν κατὰ τὰς τῆς ὕλης καὶ ἀριστέας ἀρχάς.
Ἡ γὰρ αὕτη ἐπεδοιμάθη καὶ ὑπὸ τοῦ κ. καὶ κατηχητοῦ
προδίδασκεν ὅτι αὐτό, θεοῦ, δὲν ἀποτελεῖ "formula",
"ὁ Σπράιμπερ π.χ. συγγραφεὺς τὸ παιδαγωγικὸν ἔργον
"αἱ μορφαὶ τῆς ζωῆς," διεμαρτύρητο διότι οἱ μαθη-
ταὶ τοῦ ἠδέλθου καὶ τυποποιήσαν ἐπὶ τὸ περιεχόμενον
τῶν παρὶν ψυχολογικῶν τύπων τῶ ἀνθρώπου, τοὺς ὁποί-
ους ἠδέλθου κατὰ τὴν γὰ τοὺς χρησιμοποιήσαν εἰς
ἁριστέας περιπτώσεις.

Κριτικαὶ παρατηρήσεις ἐνός ἐπιστολῶν καὶ καὶ αὐτῶν
δὲν ἦτο δυνατόν καὶ γίνον ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐργασίας διό-
τι δὲν ἀναγέροντο αἱ ἐπιγραφαί.

Ἡ γὰρ δὲν εἶναι πάντοτε ὁμαλὴ. Ἀλλὰ, προδίδει
ὁ κ. καὶ κατηχητοῦ, ἀρᾶ εἶναι τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ γοιτη-
τοῦ γραφεὶ μελέτημα εἶναι πολλὰ καὶ διότι εἶναι
δύσκολος ἢ ἐπιτενδὶς ἀπολύτων ὁμαλότητος γὰρ εἶναι
δὲν εἰς τοὺς ἀρχαίους.

Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτὴν ὁ κ. καὶ κατηχητοῦ ἐδίξε καὶ ἐν
ἄλλο σημείον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπέτυχεν τὸ φροντιστήριον.
Ἄλλ' αὐτό, εἶπεν, δὲν ἀποτελεῖ νόμον.

"Ἡ μορφή τῆς διηγήσεως πρέπει καὶ εἶναι διαφορετικὴ.
Ὅταν ἔχωμεν καὶ διηγιώμεν σειράν γεγονότων δεῖ πρὶν
καὶ μὴ ἀναγέρωμεν συγχρᾶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως.

Ὅτως ἀρᾶ εἶναι τὸ κεῖμενον καὶ τὸ ἀνιστόν καὶ δίδεται
τοῦ εὐχαρίστητον. Τότε καὶ ἡ ἐνότης δὲ εἶναι μεγαλο-
τέρα. Ἐνότης δὲ εἶναι ἡ μεταβάσις ἀπὸ
τοῦ ἐνός γεγονότος εἰς τὸ ἄλλο ὁμοίως. Ἡ διαπραχ-
μαίεσις εἰς τὰ ιστορικὰ κείμενα γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει
τῶν ἀρχῶν αἱ ὁποῖαι ὑπάρχον ἐν τῇ ιστορίᾳ (αἰτίου

και αιτιαται) Αυτό το σημειον δυστυχως και συγγρα-
φεισ αιχμασιν. Προς τωτο ὁμως απαιτειται ιδιαιτερα
ἀπεικας, διότι ὁ χρόνος τοῦ φροντιστηρίου δὲ ἀρκεῖ δι'
ὅλα ταῦτα.

Β. Εἶδιναι παρατηρήσεις.

Πετοῖνς. Εἰς τὸ τρίτον κεφ. ὁμιλεῖ περὶ τοῦ λιθοβολισ-
μοῦ Ἰουδαίου τοῦ Ἀδελφοδίου και ἔνευα τούτου, λέ-
γει, ὁ Βεσπασιανὸς ἐπολιόρμησεν τὰ ἱεροσόφια.
Τὸ ἔνευα, προσέδωκεν ὁ κ. καθηγητὴς ὑπερβολῇ
τὸ κείμενον.

Ὁ τίτλος τῶν φροντ. ἐργασιῶν "περιθηπτικὴ ἔκδοσις τῶν
ταύδε βιβλίων," δέον ἔσται αὐτιματασταθῇ ὑπὸ τοῦ "Συστη-
ματικὴ περιθηπτικὴ ἔκδοσις," διότι ἐπιστημονικῶς (ἐνστη-
ματικῶς) κατατάσσονται τὰ γεγονότα.

Ἐπιστήμην δὲ λέγοντες ἐννοοῦμεν "Σύστημα
ὁμοειδῶν γνώσεων λογικῶς κατατεταγμένων, ἀποβλεπου-
σῶν πρὸς ὠρισμένον σκοπόν, και ἐρευνημένων κατ' ὠ-
ρισμένην μέθοδον."

Τσομπάινογλου: Θὰ ἔπρεπε τὰ προσέδωκεν τοῦ χρονολο-
γίου ἐπὶ εὐαίστου αὐτοματίου ἐπὶ παρεκδῶν.
Ἐπρεπε ἐπίσης τὰ κατωριεθῇ ἡ χρονολογικὴ αὐτὴ
τῶν δύο βιβλίων εἰς τὴν εἰσαγωγὴν.

Καθηγητὴς: Εἰς τὴν βιβλιογραφίαν ἔπρεπε τὰ σημειωθῇ
ἡ κριτικὴ ἔκδοσις διότι δὲ ἐπιτρέπεται ὅπου ὑπάρχει
Γερμανικὴ ἔκδοσις τὰ γίνεται χρῆσις τῆς Πατρολογί-
ας τοῦ Migne

Γλωσσικὰ βραβλήματα:

"θετε δυσμενῶς," ἀντὶ διαδέτε δυσμενῶς. "καὶ αὐ-
γνώεις," ἀντὶ χρησίμους γνώεις. "Ὁ εὐεβίος ὑπομαίεται

Ἡρόδοτος τῶν Χριστιανῶν,, ἀντί Χριστιανός Ἡρόδοτος.
"μόνον ὅτι,, ἀντί παρὰ μόνον ὅτι." ὡς ἐν τούτων δὲν
ἔλαβεν ἐπαίτους,, ἀντί... δὲν ἐπινέδην *u. g.*
Ἡ λέξις "πραγματεία,, προσέτι, εἶναι βαρεῖα διὰ τοι-
αύτου ἐργασίας· ἐπιτυχεστέρα εἶναι ἡ λέξις "μελέτημα"
Ἐπίσης ἀνακριβῶς ἀποδίδει τὸ περιεχόμενον τῆς εἰ-
σαγωγῆς.

Συμπέρασμα: Τὸ φροντιστήριον ἐπέτυχεν
κατ' ἀρχὴν· εἶχεν ἱκανὰς ἐλλείψεις ἀναμετρομένης εἰς
τοὺς γενικοὺς καὶ εἰς τὰ ἐπὶ μέρος. Ἀλλ' ἐν συμπί-
σει πρὸς τὰ προηγουμένα (περιαντά) εἶναι ποτὶ καὶ
λίτερον.

Μετὰ τούτα ὁ κ. καθηγητὴς μοῖς ἀνέφερεν ὅτι· τινὰ
περὶ τῆς Ἑκκλ. Ἱστορίας τῶν Εὐσεβίου εἰσαγωγικῶς.

Εἶπεν δὲ τοὶ ἑξῆς: "Ἡ Ἑκκλ. Ἱστορία τῶν Εὐσεβίου
εἶναι ἔργον ἱστορικὸν πολὺ σπουδαῖον. Ὁ Lietzmann
στηριζόμενος εἰς τὸν Schwanitz λέγει, ὅτι ἡ Ἑκκλ. Ἱστορί-
α τῶν Εὐσεβίου δὲν ἀνήκει εἰς τὸν συνηθὲς τύπον τῶν
ἱστοριῶν παλαιότερων ἱστορικῶν ἔργων, ἀλλ' ἵσταται
ἔγγως πρὸς τὰ σύγχρονα ἔργα τοῦ Πλινίου, Διογένους
(φυσικὴ ἱστορία) κ.τ.π.

Αὕτη ἡ γνώμη ἔχει ἀνάγκη τροποποιήσεως τινος, ἥτις
ἀναμέρεται εἰς τὴν ἐξόφλητα. Εἰς τὰ ἔργα αὗτοι δὲν
εἶναι ἰσχυραὶ ἡ κεντρικὴ ἰδέα ὅσον εἰς τὸν Εὐσεβίου.
Ἦδὲ αὐτὸ τὴν εἰσαγωγὴν ἔχοντες ὠρισμένας στοιχειώδεις ιδέ-
ας, αἱ ὁποῖαι δύνανται δι' ὅλου τοῦ βιβλίου. Αἱ ιδέαι αὗ-
ται εἶναι αἱ ἑξῆς:

- α) Ἡ ~~δοκίμη~~ ἰδέα τῆς διὰδοχῆς τῶν ἀποστόλων
- β) Ἡ ἰδέα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἑκκλησίας αὐτῶν.

Ἄν ἀναγνώσῃ τις τὸ προοίμιον τοῦ ἱδῆ, ὅτι δίδει τὴν νε-
κρὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία καὶ τηρεῖται ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν
γεγοτότων. Εἰδικῶς μάλιστα ἐν τοῖς ἑπτὰ πρώτοις βιβλίοις.

Τὰ συμπράγματα τῶν ἐρευνῶν τὰ κατωχυρῶνται διὰ
τῶν ἀποσπασμάτων τῶν πηγῶν τοῖς ὁποῖας χρησιμοποιοῖ.

Εἰς τὸ 8^{ον} βιβλίον ἐκδέτεται περὶ τῶν διωγμῶν τοῦ Διονη-
τιανοῦ. Κλείει δὲ μὲ τὸ περὶ ἀνοχῆς διάταγμα τοῦ

311. Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη ἐκδοσις. Τὸ 315 ἔχεν γὰρ
ἐπεξεργασία. Τὸ 317 προῖκε ἐν τρίτῃ ἐκδόσει. Ἡ τε-
τάρτη ἐκδοσις ἐγένετο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐν Νικοῖα

εὐνόου τοῦ 325. Ἡ σημερινὴ κριτικὴ ἐκδοσις ἔχεν

ὑπὸ τοῦ Schwartz, ὁ ὁποῖος ἀνευλόησεν πολλὰ γὰρ.

Ὁ Εὐσέβιος ἔβλεπε καὶ εἶδε τὴν τιμὴν τῆς διαδόσεως

τῶν βιβλίων του. Ὁ Εὐσέβιος καθιέρωσε τὸν τίτλον τοῦ

μνημείου καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ. Διὰ τὸν λόγον

αὐτὸν θεωρεῖται πατὴρ τῆς ἑκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

Οἱ συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐξήτασαν τὸ προοίμιον ᾤοντο

ὅτι εἶναι ἐκκλησιαστικόν· εἶναι ἐκκλησιαστικόν ἀλλ' ὅχι μὲ

τὴν σημερινὴν ἐννοίαν, διότι ὁ Εὐσέβιος θέλει νὰ προσεγγί-
σῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἑκκλησία

εἶναι θεῖον ἱδρυμα τὴν διέδυναι καὶ τὴν πρόνοιαν τῆς

ἐκείνης ἔχει ὁ Θεός. Καὶ καταλήγει μὲ ἓν τέλος διαμαρτυ-
ριῶν τὸν μάρτυρα.

Ἐν ἄλλῳ σημείῳ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν

μας εἶναι, ὅτι ἐκδέτεται μὲ ἰδιουτέραν συμπαίδεσιν ὅτι αἱ

φορὰι τῶν συγχρονισμῶν. Καὶ ὁ Ἰωάννης ἀποδεικνύει τὴν

ἀληθείαν τὴν ὁποῖαν αὐτὸς γράφει. Διαφύκει ὁ Εὐσέβιος

ἰσχυρὰ καὶ ἐπιβεβαιώνει καὶ ἵκη, ὅτι εἶναι σύμφωνον μὲ

τοῖς τοῦ Ἰωάννου.

2/ Έδώτε μί συμπάθειαν τὰ κατὰ τὴν Διορίσιν Ἀλεξανδρεί-
ας καὶ Ὀριγέρην. Αὐτὸ ἔχει ἔχει ὑπερμεῖον σκοπὸν ὅτι δη-
λῶν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι θρησκεία ἢ ὁποῖα δύναται καὶ δι-
ευκυνίσῃ τὴν κυριαρχίαν τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν εἶναι
ἀπλῶς ἡ μόνη αἰδέα, ἀλλ' ἐνέργει ἢ ὁποῖα δύναται
καὶ παρακινεῖ ἀνδρας τοιαύτης μορφώσεως, ὥστε καὶ δύ-
ναιτο καὶ παραβηθῶν πρὸς τὰς συγχρόνους βουλάς
π.χ. τοὺς Νεοδημοκρατικούς. Αὐτὸ εἶναι ἐν ὀριγερνιτικῇ
ἐκείνῃ, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος.

Ὁ Εὐσέβιος ἐδωρήθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων καὶ ὡς μεγαλο-
φυῆς κριτικὸς. Αὐτὸ καὶ ὁ Schwartz καὶ ὁ
Lietzmann τὸ δέχονται. Δὲν εἶναι τὸ ἔργον τοῦ
Εὐσέβιου ἀπλῶς χρονολογικόν. Οἱ ἱστορικοὶ διαβλέπουν
ἐνότητά διὰ μέσων τῶν γεγονότων ἀπομαρτυροῦν
τὴν πανίσχυρα πύξιν τῶν ιδεῶν, ὁ ὁποῖος κινεῖ
τὴν ἱστορίαν καὶ ὁδόν. »

Ἐφ' ᾧ ἡ Ἰνδία τῆς συνεδρίας συνετάχῃ
τὸ παρὸν πρακτικὸν ὅπερ καὶ ὑποχρεῖται
ὡς ἐπεται

Ὁ καὶ ἀποφασίζει

Ὁ γραμματικὸς

Παριζίων

Αριθμ. 25

Συνεδρίασις τῆς 26^{ης} Φεβρουαρίου 1948

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

1. Ανάγνωσις προπ. ἐργασίας τοῦ φοιτητοῦ κ.
Βλ. Διαμάντη Θωμά ὑπὸ τὸν τίτλον
"Ανάγνωσις τοῦ τρίτου βιβλίου τοῦ Ἐυσεβίου.
Ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου,"

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐπιδείξεως καὶ
κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 4^{ης} Μαρτίου, αἱ δὲ πα-
ρατηρήσεις ἐγένοντο ἐν τῇ ἐπομένῃ συνεδρίᾳ τῆς
11^{ης} Μαρτίου τοῦ 1948.

Παρατηρήσεις.

- 1) Ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν «Ανάγνωσις» ἐγένετο τὰ
ἑξῆς:

Ἡ ἐργασία αὕτη δὲν εἶναι ἀνάγνωσις τοῦ τρίτου βιβλίου
τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου. Ἐπειὶς τὸ ὅσον πα-
ρεκλήθη τὸν φοιτητὴν νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀναγνωστὴν τὴν
ἐργασίαν τοῦ αὐτοῦ τοῦ ὅτι ἐστὶ ἀπὸ τῶν ἀπαιτητικῶν ἐπιδεί-
ξεων εἰς τὴν ἑκπαίδευσιν. Ἡ ἀνάγνωσις προϋποθέτει ἐμπειρίαν
ἐνδεῶς ποτὶ μελέτην τῆς ἐκδόσεως τοῦ κειμένου, εἴτε
οὐδέποτε παραγινώσκουσα. Ὁ ὅρος ἀνάγνωσις εἶναι δυνατόν
ν' ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ ὅρου «περιληπτικὴ ἐκδοκίμη», διό-
τι ὁ Εὐσεβίος εἰσέρχεται εἰς μελέτην, τὰς ὁποίας ὁ
ἀναγνώστης φοιτητὴς δὲν ἀναφέρει.

- 2) Ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν παρεληφθῆναι ὅτι ἐξαρτῆται ἡ
ὁροθεσία τῆς ἡλικίας. Διὰ τὴν ἐπιμελέτην τοῦτο, ἐλόντων
ὁ κ. Καθηγητής, περὶ τοῦ ὅτι συγγραφεὺς ἐν κείνῳ, καὶ γὰρ
ἐν αὐτῇ ἡλικίᾳ πορεύεται. Κατὰ τὴν πρῶτην γραφὴν ἐφαρμό-

ζαρεν τὸ βχέδιον καὶ νάρκαρεν τὴν πρῶτην σύνταξιν.
Καὶ τὴν δευτέραν ἐπεξεργασμένην τὸ κείμενον γεωμετρικῶ-
ρον, ταυτοσημοῦντες τὴν ἀνομογονίαν τῶν συνήφων, καὶ ὁ-
ρισμοσημοῦντες οὕτως τὰς συνήφους. Καὶ μόνον εἰς τὴν
τρίτην γραφὴν ἐπιφύραρεν τὴν ὁμοιότητα τῆς πρῆβους.
Ἐπειὶς ὁ κ. Καδμυλὺς ὀριζῶν αὐτὸ πρόσωπότης πείρας
ἐποχῶντες εἰς περιβόλκρον, εἰπὼν ὅτι ὁ συγγραφεὺς πρέ-
πει νὰ ἰδῇ τὸ κείμενον καὶ νὰ εἰς τὴν νανδραγορῶν.
Τοῦτο συνήφει τὰ κείμενα καὶ παρὶς πορροὶ ὀφείζη.

3) Ὡς πρὸς τὸ βχέδιον.

Ὁ φοιτητὴς Βραχυόφους διήρεσε τὴν ἐργασίαν του
εἰς δύο κεφάλαια, καὶ ὅστω ὅπως δὲν ἔφραρεν ἐπι-
γραφεῖς. Τὸ βχέδιον του ὁ φοιτητὴς τὸ ἐξέλεγε εἰς τὴν
ἐκδομὴν καὶ προβάλλει νὰ τὸ διανομογορίση. Ἡ συνήφους
αὕτη εἰς τοῦ βχέδιον ἐνδραγῶν αὐτὸ τοῦ κ. Καδμυλοῦ
πρόδος τοῦ φροντιστηρίου. Τὸ ὅτι ὁ νοῦς τοῦ φοιτητοῦ
ἐποχῶντες εἰς τὸ συνήφους αὐτοῦ, δυνάμει αὐτὴν ἐργασίαν.
Καὶ τὸ φροντιστήριον εὐνοεῖ νὰ πᾶς ἀναγοίη εἰς αὐτὸ
τὸ συνήφους. Ἄν ὁ φοιτητὴς νανδραγῶν εἰς τὸ Πανεπι-
στήριον καὶ αὐτομῶν τὴν ἐναντιότητα τῆς ἀφίεου προβα-
ροῖς, ἐπὶ τῶν εἰς τὸ δυνάμει αὐτοῦ γήμεια τῆς μελῆ
ταῦτα ἐποχῶντες τῆς του προόδου.

Τὰ ἐκτενέστα γρονότα τοῦ ἰδίου βιβλίου τοῦ Εὐδελίου
εἶναι τῆς Ἀπολογισμῆς καὶ Μεταπολογισμῆς ἐποχῆς. Διὰ τὴν
γορὴν αὐτὴν ὁρῶν παρὶς τῶν πορροὶ τῶν φοιτητῶν ὅτι αἱ
ἐπιγραφαὶ τῶν κεφαλαίων πρέπει νὰ ἔχουν βχέδιον πρὸς τὸ
περιχόρητον. Ἡ ἐπιμνηστὴς γορδὸν τοῦ αἰ κεφαλαίων ἐπρε-
πει νὰ εἶναι « Ἀπολογισμὴ ἐποχῆς », καὶ τοῦ β' « Μεταπο-
λογισμὴ ἐποχῆς ». Οἱ διωφτοὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ μελῆ τῶν.

Ἐπὶ τῇ βαίει τοῦτον τῶν ἀνωτέρω διατεθειμένων οἱ φοιτηταὶ
τῇ βιβλίᾳ τοῦ κ. Καδυστοῦ προέβουν εἰς τὴν ὁρμὴν δι-
αίρεσιν τῆς ὕψους τοῦ κειμένου, ὅτις εἶναι ἡ ἑξῆς:

Κεφάλαιον Α'. Ἀπολογικὴ ἐποχὴ.

§ 1. Περὶ Ἀπολογίων. § 2. Ἀπολογισμοὶ Πατέρες.

§ 3. Περὶ διρίσεων § 4. Περὶ διαδοχῆς τῶν Ἀ-
πολογίων (Ἐπιβιοσιμειὶ παρὰ τοῦ).

Σημ. Ἡ ἐνὸς παραθέσεως ἐπιγραφὴ περιορίζει τὴν γε-
νικωτέραν πρῶτην ἐπιγραφὴν.

Ὁ φοιτητὴς Πτελάνης παρελήφεν ὅτι εἰς τὸ ὅχρειον
τῆς διαρίσεως τῆς ὕψους τοῦ ἱεροῦ βιβλίου εἶναι ἀναφέρονται τὰ
βιβλία ὅσων γραφῶν. Εἶπε δὲ ὁ κ. Καδυστοῦς ὅτι δύναται καὶ
ἡδὴ εἰς ἰδιαιτέραν παραίτησιν.

Μετὰ ταῦτα ὁ φοιτητὴς Παρμῆνης παρελήφεν τὰ ἑξῆς:

1) Ὅτι ὁ φοιτητὴς Βλαχιδῆς ἰδὼν τὴν καὶ διουρίνην πᾶν
τῶν κειμένων ἰδὼν αὐτὸς οὕτως διήκουσιν διὰ τῆς ἑμμεν-
σιμῆς ἰστορίας τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ἰδέα αὕτη ἀναφύεται εἰς
τὴν Εὐαγγελίαν καὶ εἶναι ὅτι ἡ ἑμμενσία εἶναι Θεοῦ δῶρον
ἰδῶν τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ἀνακαταβαίνει αὐτὸς ὁ Θεός.

2) Ὅτι ἡ ἐπισημάνσις «Περὶ τῶν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἑμ-
μενσίας διαδοχικῆς ἐπιβιοσιμῶν» εἶναι ποτὶ γενικὴ καὶ
ὅτι ἑστῶς καὶ ἐννοεῖται. Ὁ χαρακτηριστικὸς ὅλος καὶ ἀνακα-
ταβαίνει πᾶν εἶναι κατὰ τὴν γενικὴν τὸν: «Διαδοχαὶ τῶν
Ἀπολογίων.

3) Ὅτι διὰ τοῦτον ἀρχαιότερος πρῶτη ἑμμενσία ἰδῶν
καὶ κατὰ τὴν τῶν ἐκδοχῶν καὶ οὐχὶ τῆς Ρώμης.

Ἐπὶ τοῦ ἡγουλαίου τοῦτον ὁ φοιτητὴς Ἀμβρόσιος εἶπε ὅτι

δύναται να διανομοποιηθῇ τοῖς ὅτι πρῶτον ἐξετάζει τὴν
Εμπειρίαν τῆς Ρώτης, διότι εἰς τὴν Δύσιν ἔχοντες πε-
ρισσότερους μάρτυρας ἀπὸ τὴν Ἀναλογίαν. Ἡ πρώτη ὅπως αὐτὴ
ἐπαυλοποιεῖται εἰς τὸν κ. Καδινλοῦ ὡς πεποιημένη, διό-
τι εἶναι ἐξυμνωμένη ὅτι τοὺς περισσότερους μάρτυρας
ἔχει ἡ Ἀναλογία.

Ἡ παρούσα ἐργασία παρουσιάζει παρανόμιον εἶναι·
οἱ κατὰ τὰς ἐποχὰς τοῦ Αἰῶνα συνηθισμένους εἰς τὴν ἱ-
στορίαν, δὲν ἦσαν ἱκανοὶαι χειρὶδες, ἀλλὰ ἱκανοὶαι
μυρτιάδες.

Καλὸν ὁ φοιτητὴς Κρατιστοπούλος παρελκόμενος ὅτι ἡ
ἐκ τῶν φοιτητῶν Βυζαντινῶν γενεὴν ἀριστερήν διαι-
ρεῖται εἰς ὅσοντι μετέξω, ὡς 1, 2, 3 κ.τ.π. καὶ ἦτο
κατὰ τὸν καὶ ἀντιμαρτυροῦν δι' ἑσπεριάζοντες. Ἡ πρώτη
αὐτὴ ἐπαυλοποιεῖται καὶ εἰς τὸν κ. Καδινλοῦ, ὁ ὁποῖος
εἶπεν ὅτι ψευδογενῶς ὁ ἀναγνώστης βιβλίον τῶν ἀνα-
στάσεων, ὅταν ἴδῃ ὅτι ἡ ἐργασία ἔχει ψευδογενῶς πως ἐ-
πιμαρτυροῦν, ἐν τῷ συνεχῶς ποιεῖται. Προφανὲς ἡ διαι-
ρεῖται αὐτὴ πρὸς τὸν καὶ γίνεται ὅταν ἔχοντες ποιῶμεν δι-
κὰ καὶ μάρτυρας ἀναγνώστης εἰς τὴν προσωπογραφίαν,
ὅπως ἐν τῇ παρούσῃ ἐργασίᾳ, ἐν τῇ ὁποῖα πρὸς τὸν
ἀναγνώστην περὶ τοῦ Αἰῶνος, τοῦ Αἰῶνος, τοῦ Αἰῶνος
καὶ ἄλλων Ἀπολογίαν.

Παραμύθιος κ. Καδινλοῦ.

Παλὴν ἀφορρὴν ὁ κ. Καδινλοῦ ἀπὸ τὴν γραφὴν τῆς
παρούσης ἐργασίας, ἥτις ἦτο ἀρκετὰ ποικίλη, εἶπεν ὅτι
τὸ παραπομπικὸν χειρόγραφον μερίζει καὶ μέγιστα. Ἐπι-
στὸς ἐγγίνων ἀρκετὰ ποικίλα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀνεξαρ-
τεῖ τὴν ὁρὴν παρανόμιον τοῦ μετέξω.

Εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν δὲν εἶναι ἀνταραικτικὸν εἰς τὸ ἐξῆς
να ἀναφεύρῃται τὰ τοῦ βίου τοῦ Εὐδελίου, διότι ἐγκρίθησαν ἐ-
πανηρυμένως, ἀγχοὶ μόνον τὸν ῥόπον τῆς ἐργασίας καὶ τὸ
περιεχόμενον τοῦ βιβλίου πρὸς τὸν βιβλίον.

Ὁ Μ. Κων/ρος ἔγνω παραπομπὰς τοῦ 324, ὅπως γίγνηται
καὶ ὁ ἔκδοξ καὶ οὐχὶ τοῦ 323.

Ἀπρ. βιβλίον εἶναι καὶ γίγνηται « χρονικά » τοῦ ἱουζίου Ἀ-
φριανοῦ καὶ ὅχι ἱστορία.

Ὁ Εὐδελίος χρησιμοποιοῦν πρὸς ἀντιθέσιν τῶν γεγραμμένων τοῦ
τὸν ἱωάννην τοῦτο εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς Εὐαγγελιστικῆς
ἱστορίας τοῦ. Ἐπειτα μνημονεύει ποταμοῦ περὶ τῶν παλαιῶν
βιβλίων τοῦ Ποντοῦ μνημονεύων ὅπως τὰς Πράξεις ἀπερβαίνει τὰ
πράγματα, διότι γίγνηται ὅτι ὁ Ποντοῦς παρανομοῦνται ὅλα ὅλα
γράψαι. Εἰς τὸ Α' κεφάλαιον ὁ Εὐδελίος βαρύνει μὲν τὴν
ἀδελφικὴν τὰς τῶν προδίδει χωρία ἐν τοῦ Κηρυκτοῦ Ἀγγε-
λίας, γίγνηται ὅτι οἱ ἐπίσκοποι ἦσαν ἔγχατοι. Ἐγχατοι ἐπίσκο-
ποι ἦσαν ὅχι μόνον κατὰ τὸν 3ον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν
6ον καὶ 7ον αἰῶνα.

Παλὴν ἀφερῆν ὁ κ. Καθηγητὴς ἐν τῇς βιβλίοις τῶν φοιτητῶν
παραδίδει εἰς τὴν βιβλιογραφίαν ὡς βοηθητικὴν τῶν κατὰ τὴν
ἐκδοξὴν εἰς τὸ μανδύα τῆς Γεν. Εὐαγγ. ἱστορίας εἶ-
δεν ὅτι ἡ βιβλιογραφία προῦπαρτε βιβλία ἐκδοθέντα. Χρῆσις
μὲν κατὰ τὸν δυνάτον ναί γινεται ἐν οἰκίᾳ τῶν ὡς ἐξῆς:
κατὰ τὰς παραδόξους τοῦ κατὰ τὸν κ. τὰς ἡ ὡς δίδασκε ὁ
κ. τὰς.

Εἰς τὴν πρῶτην παραγράφῳ τὴν ἐισαγωγικὴν « ὅσοι τῆς
ἐκδοξῆς τὸν Χριστὸν οἱ Ἀπολόγοι », ἀρχίζει μὲν τὴν ἀντωνυμίαν
ὅσοι ἀντὶ οἱ Ἀπολόγοι. Χρῆσις ἀντωνυμίας γινεται μόνον ἐν τῷ
τοῦ κατὰ τὸν.

Ἡ φράσις «ἔγραψον βόλους» εἶναι ἀρχαῖα καὶ πρέπει
να ἀντιμετωποῦται διὰ τῆς φράσεως «ἔγραψον βιβλία ἢ ἐπι-
στολαίς. Ἐπίσης εἰς τὴν φράσιν «ἔδωκε τοῖς ἱερεῖσι» ἔ-
σονται καὶ προσῆκον ἢ ῥήσις «τῶν Ἑμμεσίων».

Τὸ βιβλίον, πότε πρέπει καὶ ἀρχίζη νέα παράγραφος εἶναι
βασανιστέον. Ἡ λειτουργία παραγράφων ζευραρίζει τὸν
ἀναγνώστην. Καὶ συγγραμματα εἶναι περιβόληρον εὐχάριστα
ὅταν ἔχουν μικρὰ φράσεις. Τοῦτο παρατηρεῖται εἰς τοὺς
Γάλλους, ἐνῶ ἡμεῖς καὶ οἱ Γερμανοὶ δὲν τοῖ ἐπιτυχάνομεν.

Ἐξ ἀφορμῆς συντακτικῶν ἀναμοχοντικῶν αἰτίων παρελη-
ρήθησαν εἰς τὴν σελίδα τῆς παρούσης ἔργασις ὁ κ.
Καδριμλὺς εἰδὼς ὅτι ἡ ἀνοχοντία τῶν χρόνων εἶναι
ἀσφαλισία εἰς ἐνδοκίον φράζειν, διότι ποσῶν καὶ οὐλοῖ
τὸν βόλον ζευρόληρον καὶ προσδίδει ἰδιαιτέραν χάριν εἰς
τὸ κείμενον.

Αἱ ῥήσεις Ἑμμεσία, Χριστιανισμός κ. ἄ. πρέπει καὶ
γράφονται μετὰ μεγαλῶν γράμματα.

Μετὰ ταῦτα γαβὼν ἀφορμὴν ὁ κ. Καδριμλὺς ἐν τῶν
ἐπιστολικῶν καλαζόμων ἀνέκρουσε διὰ μακρῶν τὴν Προε-
στειτικὴν ἀντίρρην περὶ μεταγενεστῆς ἐπιστολικῶν καλαζό-
μων ἐν τῶν καλαζόμων τῶν προβολέων, εἰπὼν τοῖ ἐξῆς:
«Ἡ ἀντίρρην αὐτῆς τῆς καλαζόμων ἐπιστολικῶν καλαζόμων
κατὰ τὰ μέτρα τοῦ β' αἰῶνος καὶ κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτῶν
προβαρύνει εἰς τὰ γεγονότα, τὰ ὅποια εἶναι βαρὺ καὶ καλ-
πορησιακά. Εἰς τὴν ἀντίρρην διὰ τὸ ἐπιστολικὸν ἀξίωμα
περίοδον (60-100 μ.χ) δυνάμεθα καὶ εἶμεθα ἀσφαγεῖς.
Εἰς τὴν τὴν Ἑμμεσίαν τῶν φεροβόμων μέχρι τοῦ 62
ἐπιστολικῶν ὁ ἰάμβος, μετὰ ταῦτα ὁ Σπρίν καὶ μέχρι
τοῦ 110 ὁ ἰαῦλος. Ἀπὸ τοῦ 111-134 καὶ ὀνόματα εἶναι

πολλοί και δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ αναφέρωμεν εἰς τὴν Προε-
βραϊνὴν θεωρίαν. Εἰς δὲ τὴν Ἑμμερίαν τῆς Ἀνθοχίας ἔ-
χοντες πρῶτον τὸν Εὐδῖον καὶ δεύτερον τὸν Ἰβρίον. Ἐντὺς
τοῦτον, εἰς δὲχόμεν τὴν θεωρίαν αὐτὴν, πρέπει νὰ παρίδωμεν τὸ
μυστὸς, ὅτι ὁ Ἰβρίος ἐνδραστήει δύο γυναικας, τοῦ Παύλου καὶ
τὴν Ἰδμίναν του. διότι ὁ Ἰβρίος περὶ τὸ 110 π.χ. ἦτο 80 ἐτῶν,
ὅταν δὲ αὐτὸς θάνατος ὁ Παῦλος 25 ἐτῶν. ἢ γινώσκοντες ἐντὺς τῆς
Ἀποστολικῆς ἐποχῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῦ χρόνου αὐτοῦ ὃν ἐμπε-
ρίαν ὁ Ἰβρίος (καὶ ἔργον ἐμμερίαν αὐτοῦσαν αὐτὴν ἐν-
εωσθῆναι, αἱ δὲ περὶ τοὺς καὶ διακρίνοντες) φαίνεται ὅτι ἐμπερίαν
πραγμάτων γινώσκων. Δὲν εἶδεν καὶ τὸ νέον. Διὰ τοὺς λόγους
αὐτοὺς πρέπει νὰ εἴπωμεν ὡς ἀνέβητο πρὸς τὴν Προεβραϊνὴν
θεωρίαν».

Ὁ Εὐδῖος δὲν καὶ ἐμμερίαν ἀνέβητο εἰς τὸν Εἰρη-
ναῖον περὶ τοῦ ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου. Εἰς τὸν
Ἰωάννην αὐτὸν διαβάζοντες ὁ Εὐδῖος τὸν Εὐφῶν Ἰωάννην. Εἰς
τὸ 2' βιβλίον παρατίθεται αὐτοῦ παρὰ τοῦ Διονυσίου Ἀλεξανδρεί-
ας ὅτι ἔγραψε τὸν δεύτερον Ἰωάννην ἐντὸς τὸν Παῦλον. Τὸν
Ἰωάννην θεωρεῖ ὡς ἄνθρωπον τοῦ Φιγίτου καὶ τὸν ἀγαθὸν του.

Ἑμμερίαν αὐτοῦ ἰστορίας ἔχοντες:

Τῶν ἐμμερίων τοῦ Χρυσοστόμου Πατριάρχου. Ἐμμερίαν
καὶ Ἀλεξανδρείαν 1910

Τῆς Ἀλεξανδρείας τοῦ ἰδίου. Ἀλεξανδρεία 1934.

Τῆς Ἀνθοχίας καὶ τῆς Κων/πόλεως ἀνέβητο ἀνέμει-
ναι τοῦ αὐτοῦ.

Διὰ τὰ χρονολογικὰ ζητήματα ἐντὺς τοῦ Mission ἔχο-
μεν καὶ ἄλλο ἔργον τοῦ Harnack ἐμμερίαν καὶ «Χρο-
νολογία» εἰς τὸ ὅτι οὗτοι πραγματικῶς ὅσα τὰ χρονολογικὰ ζητή-
ματα.

Ο Schwartz γράφει, ότι η συμπάθεια των Ισλαμικών προς
τον Μωσάειον είναι το υπάγονον περί του Ηγεῖς Χριστοῦ.
Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐννοεῖ τούτου τὸν συμπάθει.

Τὸ καὶ τίθεται ἡ προσωποποιήσις ἀποφύγει πρὸς τὴν παρὰ-
θέσιν τῶν γεγονότων εἶναι ἀρχαία φηρομένη συνήθεια.

Ο Εὐαγγελιστὴς ἐν τῷ Ε' κεφ. συνοψίζει καὶ κατὰ τὸν
Διωγμὸν, ὅπως ἀφορᾷ κατὰ τοὺς Ἰουδαίους. Τοῦτο ἔδει
να ἐκτελεσθῇ περὶ τοῦ φροντισμοῦ. Συνεπὸς
τοῦ Εὐαγγελιστοῦ εἶναι καὶ παραδείγμα τὸ καὶ συνέβη κατὰ
τὴν περὶ τὴν ἐκκλήσιν. Τὸ Ε' κεφ. ἀναφέρει εἶναι πρὸς
τοὺς Ἰουδαίους, ὁ δὲ διὰ τὸν ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐνέ-
δει ἐν φηρομένη καὶ γεγονότα εἶναι ὅτι, δεῖται καὶ προ-
αγορεύει ἀποδείξεις περὶ τοῦ ὅτι ὁ Διωγμὸς ἦτο Διωγμὸς διὰ
τὴν δόξαν τὴν ὁδοῦ ἐκτελεσθῇ οἱ Ἰουδαῖοι ἐναντὶ τοῦ
Κυρίου. Τὸ Ε' κεφ. ἀναφέρει ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἰσαγαγὲν εἰς
τὸ 6ον καὶ 7ον.

Οἱ Διωγμοὶ καὶ τῶν ἐν τῷ γένει τοῦ Δαυὶδ εἶναι
κατὰ τὴν Ἰουδαίαν καὶ οὐ κατὰ τὴν Χριστιανικήν. Φαί-
νεται ὅτι ἀφορᾷ εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἰδιαιτέρως οἱ οὗτοι εἶχον
ἰδιαιτέρως δεῖται εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Ο Διωγμὸς διωγμὸς
εἶναι κατὰ τὴν Χριστιανικήν. Καὶ ἀναφερόμενα εἰς τὰ
κεφ. ΙΗ', Α' καὶ Β' γεγονότα ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τῶν. Ἐπὶ τῶν
κατὰ κεφ. ΙΕ' - ΙΖ' δὲν ἐκτελεσθῇ κατὰ τῶν. Αἱ αἰ-
τίαι δὲν γίνονται ἀπὸ τοῦ, ἀλλὰ γίνονται φηρομένης
εἰς τὸν τὴν πρὸς τὴν κατὰ τὴν Χριστιανικήν
διδασκαλίαν, εἰς τὴν τὴν εἰσὸς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν
κατὰ τὴν ἐκκλήσιν, κατ' ἣν ἐκτελεσθῇ ὁ Χριστός καὶ
οὗτω προσηλυτῶν οἱ αἰτίαι, π.χ. ἡ αἰτία τῶν Ἰουδαίων.
Ἡ Ἐκκλήσια κατὰ τὴν κατὰ τὴν αἰτία, ἀπὸ τῶν ἐκτελεσθῇ καὶ

ἔξειλες τὴν ἀγνότητα.

Εἰς τὰς παραπομπὰς πρὶν πρῶτον ναὶ ἀναφέρω τὸν
συγγραφεὴ καὶ καλεῶν τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου.

Εἰς τὴν ἐν τίτλῳ τοῦ προεδρίου ὑπομνήν του ὁ φοιτητὴς
Βλασηόφης παρατηρεῖ ὅτι ὁ Εὐάγγελος ἐπαναλαμβάνει ποτὶς
τὰ αὐτὰ γεγονότα. Ἀλλ' αἱ ἐπαναλήψεις αὗται, γίγνεται ὁ κ. μαθη-
τής, εἴτε διανοητικῶς, δι' ὅτι δὲν παρθεῖται ἐν δεύτερον
ὁμοίωσαν νοῦτοι, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνει ἀπλῶς τὸ νῆμα τῆς διηγήσεως.

Συμπέρασμα:

Τὸ προεδριον ἐπέλεξε Παρουσίασε τὴν πρόοδον ὅτι εἰς
τὴν εἰσαγωγὴν ἐξέταξε τὸ σχέδιον τῆς πραγματείας του καὶ συ-
ζητῶν τοῦτο ἐκτενέστερον εἰς τὴν διανοσίαν τῆς διαλέξεως
τὴν ὁποίαν εἰσέγα καὶ ῥάγια τὴν εἰς μέρος παραγράφων.
Δεδομένου δὲ ὅτι τὸ προεδριον ἔχει ὑπὸν ὄψιν τὴν ἀνά-
πληξιν τῆς ἡμετέρας πρὸς ἀντιέγκλην, ἥτις ἐν προκειμένῳ ἐν-
δεδούται εἰς τὸ σχέδιον τοῦ προεδρίου, εἰμὶδα ὑποχρεωμένοι
τὰ εἰπωμεν ὅτι τὸ προεδριον ἐν τῇ συνεσίῳ τοῦτω ἀπολύει
τὸν ὁδόν.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη τὸ παρὸν πρακτικόν, ὡς ὑπογράφεται
ὡς ἑστέλας.

Ὁ Καθηγητής.

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀριθ. 26

Συνεδρίασις τῆς 5^{ης} Μαρτίου 1948

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

- 1) Ἀνάγνωσις φροντ. ἐργασίας τοῦ φοιτητοῦ κ. Τσάκουρη
κυριῶν ὑπὸ τὸν τίτλον "Συστηματικὴ περιληπτικὴ
ἐκθεσις τοῦ βιβλίου τῆς ἑκκλ. ἱστορίας τοῦ Εὐεβίου"

Παρατηρήσεις

Α) Γενικαί. Τὸ σύνολον εἶναι σχετικῶς καλόν. Ὑπέπεσε
ὅμως εἰς ἓν σημαντικὸν λάθος, διότι ὑποκατέστησε τὸν
Εὐεβίον καὶ διηκτο ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ. Αὐτὸ εἶναι ἔρ-
χον τοῦ μεταφραστοῦ, ὅστις παραδέτει τὸ μεῖνον εἴτε
κατὰ λέξιν εἴτε ἄλλως πως. Ἡμεῖς ὅμως καὶνομεν συστημα-
τικὴν περιληπτικὴν ἐκθεσιν. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον περετυρήθη εἶ-
ναι μεθοδολογικὸν σφάλμα καὶ δι' ἐπιδόξιν.
Εἰς ἓν τοιαῦτον φροντιστήριον ὀφούμενον τὸ περιεχόμενον
τοῦ μεμνένου διὰ τὸ παραδέσμευεν εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσ-
σαν πλὴν ὀλιγίστων χαρακτηριστικῶν ἐκφράσεων αἱ ὁποί-
αι εἶναι τόσο σημαντικαί, ὥστε ἀναγκασόμεθα καὶ τὰς
περιλαβεῖν αὐτοσχεῖως ἀλλ' αὐταὶ πρέπει νὰ εἶναι σύντο-
μαι.

Ὁ Εὐεβίος ἀπὸ τοῦ Η' βιβλίου ἐκθέτει σύγχρονον ἱστορί-
αν. Ἐπρεπε καὶ παρατηρηθῆ ὑπὸ τοῦ φροντιστοῦ.
Λαβὴν αἰσθητὴν ὁ κ. παιδηγυγὴς ἀπὸ τὴν ἑλθούσαν πα-
ραπομπὴν εἶπεν τὰ ἑξῆς: "Πρέπει καὶ εἶμεθα ἀκριβεῖς εἰς τὸ
σύστημα τῶν παραπομπῶν. Καὶ γινώσκω τινὰ μόνον ὃν ἔχωμεν
ὑπ' ὄφιν συγγραφέως τινὸς ἢ ἐντιμότητος ἐπιβάλλει καὶ τὴν ἀ-
ναγνώσκειν"

Β) Εἰδικαὶ παρατηρήσεις.

Κραχιδόπουλος. Τὸ 3^{ον} καὶ τὸ ἐπιχραζόμενον "διατάγματα

ἀνεξαρτησίας,, εἶναι καλλίτερον ἢ ἀντιμαχαστάδῃ ὑπὸ
τῷ τίτλῳ " διατάγματα ἀνοχῆς.,

Καδινούτς. Ὑπάρχον καὶ συγγραφεῖς οἱ ὅποιοι τὸ χαρακτηρισ-
τεῖσθαι ὡς ἀνεξαρτησίας ἀλλὰ μάλιστα ἀνοχῆς.

Τὸ περ Α' τὸ ἐπιγραφόμενον " Περὶ τῶν πρώτων διωγμῶν
τῆς Ἐκκλησίας,, ἔπρεπε νὰ ἐπιγραφέται " Ἡ μαχαιρώ-
σις τῆς Ἐκκλησίας πρὸ τοῦ 303.,

Ἀξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι ὁ Εὐσέβιος παρουσιάζει τὸν διωγ-
μὸν ὡς τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν.

Τὸ 2^{ον} περ. " περὶ μαρτυρίας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν,,
πρέπει νὰ ἀντιμαχαστάδῃ ὑπὸ τῷ τίτλῳ " Περὶ μαρ-
τυρίας τῶν Χριστιανικῶν νομῶν "

Πολλὰ νοήματα τοῦ 8^{ου} βιβλίου ἀποδίδονται ἀσχετῶς
ὑπὸ τοῦ γραμματικοῦ. Παρατίμηνει εἰς οὐκ ὀρθὰς
ἀντὶ εἰς περὶ αἱ

Εἰς τὸ 9^{ον} περ. ἔπρεπε νὰ μαρτυρήσῃ, ὅτι εἶναι πολ-
λά γεγονότα ἐξ αὐτοφίας καὶ ὅτι προτρέπει ὡσαύτως
ὁ Εὐσέβιος ὅπως ἔχον ἴσιν μαρτυρία καὶ τὰ ἐκδόσαν
καὶ αὐτοί. Τὸ 14^{ον} περ. δὲν ἐντίθεται καθῶς.

Τὰ περὶ τῶν ἐρίδων μεταδὲν τῶν αὐτομαρτύρων δὲ ἔπρε-
πε νὰ εἶναι εἰσαγωγή εἰς τὰ ἐπόμενα.

Ὁ Εὐσέβιος ἔχει ἓνα θαυμασιὸν παραληρησμονὸν καὶ
Μαξεντίου καὶ Μαξιμίνου. δὲ ἔδῃ νὰ ληθῇ.

Τὸ 8^{ον} βιβλίον, λέγει εἰς τὴν πρώτην τὸν, εἶναι
" ἱστορικόν,, δὲν ἐχρειάζεται.

Συμπέρασμα Ἡ ἐπιμέλεια πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ.
Ἡ ἐπιτυχία τῶν γραμματικῶν εἶναι σχετικῇ.

Τὸ αὐτὸν ἐνεργεῖν καὶ ἐπιγράφειν δέοντες
ὁ Καδινούτς

Ὁ Γραμματεὺς
J. Kadinsky

Ἀρ. 27

Συνεδρίασις τῆς 5^{ης} Ἀσπυρίου 1948

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

Κριτική ἐπὶ τῆς γραμματικῆς
ἔργασίας τοῦ κ. Γεωργίου Παζιῶτη
ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκτεταμένη θεωρητικὴ
ἐνδεύς τοῦ κρίτου βιβλίου τοῦ Ἐσβερίου».

Ὁ γραμματικὸν ἀνεγνώσθη τῇ 29^ῃ
Μαρτίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ἔργον 4^ῃ μ.μ.
ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 31 αἰδούσῃ τοῦ Παρ/μοῦ. Ἐπὶ δὲ
τῇ 5^ῃ Ἀσπυρίου ἐν τῇ αὐτῇ αἰδούσῃ.

Ἡ κριτικὴ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ γονεῦ τοῦ
Ἀνδρέου Πετάρη. Ἦσαν ἐδωρηθῆναι ὑπὸ τοῦ κ.
μαθητῶν ὡς εὐχενέως ἐσυνεχῆς.

Ὁ κ. μαθητὴς ἐνὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ κ.
Πετάρη γενομένων παρατηρήσεων προσέδωκεν καὶ
κα' ἐξῆς: Ἡ ὑπὸ τοῦ γονεῦ Παζιῶτη γενομένη
διωρεὺς τῆς ἔργασίας, ἀποκρίθη πρὸς τὴν
διωρεὺς τὴν ὁμοίαν ἐμφορὴν εἰς τὴν προηγουμένην
ἔργασίαν τοῦ κ. Βλαχινόπου, ἀλλὰ δὲν ἔωρεσε
τὰ χρησιμοποιοῦν μέρη, μεγαζαρά καὶ παραγράφους.
Ἐπίσης ὡς πρὸς τὴν βιβλιογραφίαν. Πρῶτον, ἔωρεσε
τὰ πρῶτον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ παρό-
ντων ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου ὡς οὐκ ἔστιν Ἐκτεταμένη
Ἐσβερίου ἀλλὰ Ἐσβερίου Ἐκτεταμένη.
Ἐπίσης ἐσημειώθη ἡ ἐμπειρία καὶ ἐκτετατικὴ
γόνος >> ἀλλὰ διὰ γόνους ἐκτετατικῆς.

ἔστιν ὁμοῦν ὁ ἑσέως ἀπὸ τοῦ Βαβυλῶνος
ἐγγὺς πᾶλλον τὴν Ρώμην. Θὰ ἔορατο γὰρ γινῆ
ἢ διαίρεσις. Πάλιν ἀγορεύει ὁ κ. μαθητὴς
ἀπὸ τῆς ἐμπράσεως αὐτῆς ἐχράνησαν ὡς
δοῦναι, ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὅπως δὲ ἔχομεν
δοῦναι ἰσορροπίας ἀπὸ τοῦ ὅτι ἀδυνατεῖ
καὶ πρὸς τοῦτο μετρίστη ποσοχή.
Αἱ ἐμπράσεις αὗται εἶναι αἱ ἑξῆς:

- 1) Λέγει ὁ γουερνέης Λαζάρους. «Ἡ μετάβασις τοῦ
Πέτρου εἰς Ρώμην θεωροῦνται ὡς ὁρμητὴς μαρτυρῶν»
Θὰ ἔορατο γὰρ εἶναι «πᾶλλον ὑπεραποχρεῖται»
- 2) Λέγει ὡς εἰρήνη ὁ ἑσέως μαρτυρῶν ὁ
περγαμβάνης πάντας τοὺς ἐπισκόπους τοῦ Ρώμης.
δὲν εἶναι ὅπως βέβαιον ἂν εἰρήνη.
- 3) Πάντες παραδέχονται ὅτι ὁ Σίμος ἔχειντο πρῶτος
ἐπίσκοπος Ρώμης. Θὰ ἔορατο γὰρ εἶναι οἱ ἁγίοι
παραδέχονται τοῦτο, ὅχι πάντες.

Ἐνυμῶνασμα. Ἡ ἐργασία εἶναι σχετικῶς
ἐνυμῶνα. Ἡ δὲ ἑσέως γὰρ γινῆ καὶ ὑπερτέρα.
Ἐγὼ ἢ ἐνυμῶνα καὶ πρὸς ὁρατικόν, ὅτι
καὶ ὑπερτέρα ὡς εἶναι.

ὁ μαθητὴς

ὁ γραμματεὺς